

DE ZWARTE

100

16-9-'88

f1 2,25

O.A.

ABORIGINES

IMF

MANNEN &
ANTI-
PATRIARCHAAT

ANC

Laatste nieuws:

Het kort geding van René, met als medeisers De Groene, De Waarheid, de Coornhert Liga, VSAN en de Liga v/d rechtenmensen, tegen de directeur van De Schouw en de Staat der Nederlanden met als doel de opheffing van 't verbod op 't geven van interviews, gepland 16-9, gaat niet door.

Rechtbankpresident Asscher heeft namelijk van de voorzitter van de centrale raad van beroep de toezegging gekregen dat deze de klacht voor half oktober zou behandelen en uitspraak zou doen. Asscher vond dat er daarom geen

spoedeisend belang meer was, zodat de eisers niet ontvankelijk konden worden verklaard.

Zij hebben zo het hete hangijzer voor zich uit geschoven. Zo hoeven ze geen 'kostbare' blikken smeris open te trekken. Ons wordt de mogelijkheid ontnomen om René direkt te ondersteunen.

KOOPLOT

Op 2 oktober verzamelen we om 12 uur bij metrostation Spakelerweg om te gaan zwaaien.

De Zwarte wordt om de andere week op dinsdag en woensdag samengesteld. Kopy dus voor die tijd naar postbus 10233 in Den Haag. Op betreffende dinsdag en woensdag zijn de mensen die De Zwarte samenstellen te bereiken via tel. 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER'S WORDEN GEROYEERD.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam: Van Genep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breckijzer/Koffiehuis Blau, Weert: Kolek tieve boekhandel, Arnhem: Info kafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: Den Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Roode Rat, Wageningen: De Uitbuyl, Amsterdam: Port van Spakoo/Slagerzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden: Manifest/Wereldwinkel

Inhoud

3. Shell-perikelen Den Haag + Pierre Blue Horse.
4. Unilever-aktie
8. SLIMUD! Brief van René.
11. Over El Salvador.
12. 'Rara'-diskuz.
14. Over het buitengebeuren tijdens het vonnis + Korte Brigitte.
15. Aborigines.
19. Hongerstaking Marokkanen + Korte Brigitte.
20. IMF
23. Anti-patriarchaat-diskuz.
24. Radikale baanlozen strijd.
25. VAK-mobiel in Brunssum.
26. Vrijheidstrijd in Z. Afrika.
30. Fasjo's Willen naar Frankfurt.

VRIJSPRAAK SHELL PROCES

Vrijspraak doorsnijden Shell-slangen

De Haagse rechtbank heeft vanmorgen een 27-jarige Hagenaar vrijgesproken van het doorsnijden van slangen bij een Shell-benzinestation.

Tegen de man was vijf maanden waarvan drie voorwaardelijk geëist. Bij de Shell-pomp op de hoek Zichtenburglaan/Meppelweg werden in de nacht van 4 op 5 juli zestien slagen doorgesneden. Surveillerende agenten hielden in de nabijheid van het station de nu vrijgesproken Ha-

genaar aan. De man bleek naar benzine ruikende handen te hebben en had een ijzerzaagje en een bivakmuts bij zich.

Rechtbankpresidente mevr. mr. P. Koningsveld verklaarde vanmorgen dat het wettig bewijs niet voldoende geleverd was. De verdachte, die kenbaar maakte fel tegen de aanwezigheid van Shell in Zuid-Afrika te zijn, wilde veertien dagen geleden op de zitting niets zeggen over de hem ten laste gelegde feiten.

OEPS, NU HEEFT MIJN HTM WEER EEN KONTRAKT MET SHELL AFGESLOTEN!

Met boven staande tekst zijn er in Den Haag 500 posters geplakt. Op de poster staat een afbeelding van burgemeester Havermans met op de achtergrond de bekende gele shell schelp, daaroverheen staat de tekst "Den Haag Anti-apartheidsstad???"

De gemeente Den Haag bezit 100% van de HTM busmaatschappij aandelen. Ze is daarom 100% verantwoordelijk voor het nieuwe kontrakt met shell: nog 5 jaar lang tankt de HTM shell benzine voor 4,5 miljoen per jaar. Van de gemeente Den Haag mag de bevrijding van Z-Afrika nog wel 5 jaar op zich laten wachten.

PIERRE BLUE HORSE

Hallo. Ik ben Pierre Blue Horse. Ik ben een 30 jaar oude Amerikaans Indiaanse leider van een Indiaanse beweging, te weten de Four Winds Eagle Movement (F.W.E.M.) Ik ben de Chief Executive Official President, en grondlegger van de beweging, die bestaat uit 96 verschillende stammen in de V.S.. Op het moment ben ik in hechtenis genomen op een verzonnen regeringsaanklacht, die me in de gevangenis bracht. Tezelfdertijd vraag ik steun op internationale basis in een poging donaties te krijgen om één advocaat en de gerechtskosten te helpen betalen. Ik heb nu een hoger beroep lopen bij het Hof van Beroep, maar heb dringend fondsen nodig om mijn gerechtelijke zaken boven water te houden. Als er enige manier is waarop je kan helpen fondsen voor mij op te richten, zou ik dat erg op prijs stellen en je veel willen bedanken. Elke donatie van elke omvang kan gestuurd worden aan:

Pierre Blue Horse
W.S.R. 924698
P.O.Box 777
Monroe, Washington 98272
USA

Ik ben een politieke gevangene, Het U.S. Gouvernement beweerde dat ik probeerde 4 US-sheriffs te doden door op ze te schieten en ze aan te vallen. Ik werd ingesloten op 'geweldpleging met als doel moord'. Tijdens het proces diende mijn advocaat een motie in bij de rechter, om de jury toe te staan de bewijzen die de regering beweerde tegen me te hebben te onderzoeken. De rechter weigerde het verzoek, dus ik werd veroordeeld enkel op (valse) getuigenissen van de staatsambtenaren. Er was om te beginnen al nooit een zaak, er was geen enkel bewijs om de beschuldigingen van de staatsambtenaren te ondersteunen. Niemand werd neergeschoten of gewond, het was een uitwisseling van geweervuur, die de staatsambtenaren ontstaken door te schieten op het Hoofdkwartier, waar een Indiaanse ceremonie gehouden werd, te weten de zonnedans. Er waren daar oude mensen en kinderen, dus gaf ik orders aan Four Winds Eagle Movement securitymensen om terug te schieten voordat een van onze mensen gewond werd door de kogels van de staatsambtenaren. Security liet

de agenten in de val lopen en begeleidde hen het terrein af. Dertig dagen later werd ik ingesloten met vier aanklachten van geweldpleging met als doel moord. Ik kreeg 20 jaar voor elke aanklacht, maar doorliep ze allemaal met één aanklacht van 20 jaar. Mij werden een aantal 'plea-bargains', het bekennen van schuld in ruil voor strafvermindering, aangeboden. De laatste, een dag voor het proces, die luidde "beken schuld aan één aanklacht en we geven je 10 jaar voorwaardelijk", weigerde ik, dus werd ik de bak ingedraaid. De F.W.E.M. is georganiseerd om autochtone Amerikaanse culturen en erfgoed te handhaven en levend te houden, om onderwijs te bevorderen, en ook sociale en religieuze doelen van autochtoon Amerikaans leven. Moge de grote geest met u zijn. voor solidariteit
Pierre Blue Horse

Vertel de mensen dat ik graag van hun allemaal zou horen, voel je vrij hen mijn naam en adres te geven.

DE ZWARTE

VERKLARING AKTIE BIJ UNILEVER 7-9-88

VERSLAG VAN DE AKTIE

Op 7 september '88, om 14.00 uur, hebben wij, tien revolutionairen uit Turkije en vijftien uit Nederland, een actie uitgevoerd bij het hoofdkantoor van Unilever aan de Zimmermanweg in Rotterdam.

De actie verliep flitsend. Binnen vier minuten waren we weer weg, als hele groep. In die tijd hebben we de volgende leuzen geschilderd:

- UNILEVER STEUNT FASCISTIES REGIME IN TURKIJE
- UNILEVERT ELLENDE
- BAK EN BRAAD UNILEVER
- SYMPATHISANTEN DEV SOL EN RARA VRIJ

Verder hebben we spandoeken opgehangen met de volgende teksten:

- EENHEID IN DE STRIJD Vernietigt uitbuiting wereldwijd
- HANG UNILEVER'S VUILE WAS BUITEN-BREEK IMF/WERELDBANK EN DE MULTI'S

En we hebben een aantal autobanden in de fik gestoken.

Dat de actie zo snel en goed is gegaan, komt door de goede voorbereiding waarin we precies besproken hebben wie wat waar zou gaan doen.

Terugkijkend blijkt dat 'een kwalitatieve sprong' (zie de verklaring) wel is wat we wilden en willen, maar dat dat op dit moment nog te hoog gegrepen is. Wel was het een gezamenlijke stap in de goede richting.

De strijd gaat door!

VERKLARING

Van 27 tot 29 september a.s. vindt in West Berlijn de jaarlijkse vergadering van IMF en Wereldbank plaats. Deze weken wordt er een internationale campagne gevoerd tegen deze wegbereiders van de georganiseerde uitbuiting. In dat kader hebben wij vandaag een actie uitgevoerd bij één van de grootste profiteurs van dit onmenselijke systeem, UNILEVER. Wij hebben bij het hoofdkantoor in Rotterdam leuzen geverfd, spandoeken opgehangen en brandende autobanden achtergelaten.

De actie is uitgevoerd door revolutionairen uit Nederland en sympathisanten van een revolutionair linkse beweging uit Turkije.

IMF EN WERELDBANK

Zoals de NATO de belangen van het imperialisme militair verzekert, zo bepalen het IMF en de Wereldbank de economische voorwaarden voor de georganiseerde uitbuiting. IMF en Wereldbank zijn zeer belangrijke schakels in het door het internationale kapitaal gedomineerde wereldomvattende systeem van handel, internationale arbeidsdeling en monetair stelsel. Zij organiseren de armoede en afhankelijkheid van de volkeren in de neo-koloniale landen.

Vanuit haar geschiedenis van koloniale plundering is het Nederlandse aandeel in het internationale financieringskapitaal altijd relatief zeer groot geweest. Een uitdrukking daarvan zijn de direk-

teuren van IMF en Wereldbank, die hiervandaan gekomen zijn (Witteveen, Zijlstra). En dat Ruding momenteel vice-voorzitter is van het Interim-comité van het IMF. Verder is Duisenberg voorzitter van de BIB, het overkoepelende orgaan van alle centrale banken. En tenslotte is de Nederlandse staat lid van de Groep van Tien (G-10), het overlegorgaan van de belangrijkste imperialistische staten op financieel-ekonomies gebied.

Uitvoering van de door het IMF gedikteerde programma's is voor de neo-koloniale landen een voorwaarde voor praktisch alle leningen of ontwikkelingsgelden.

Enkele punten uit die IMF-programma's zijn steevast "de vermindering van de rol van de staat in de ekonomie" en "de opheffing/afschaffing van handelsrestrikties, d.w.z. vrije overmaking van winsten, vrije import/export en afschaffen van protektie". Andere punten betreffen in te verwaarlozen kleine variaties, de bestrijding van de inflatie, devaluatie van de nationale munteenheid en beperking van de geldhoeveelheid. Daarnaast worden vaak maatregelen m.b.t. bevolkingspolitiek geeist, die m.n. vrouwen treffen. De algemene maatregelen hebben voor de hele bevolking verstrekkende konsekwenties: de afschaffing van sociale programma's, het terugdraaien van subsidies op bv. voedsel, de daling van de reële lonen en ga zo maar door. Het zal duidelijk zijn dat een hoge mate van repressie nodig is om dergelijke programma's door te kunnen voeren, om binnenlandse onrust en verzet de nek om te draaien en de politieke 'stabiliteit' te garanderen.

Hoezeer ze ook telkens proberen iedereen van het tegendeel te overtuigen, de imperialistische staten, de multinationale bedrijven en banken die hier hun thuisbasis hebben, zijn direkt verantwoordelijk voor het fascisme in de neo-koloniale landen en de instandhouding ervan. Of het zich nu uit in schijn-demokratien als Turkije, El Salvador, de Filipijnen; of in diktaturen als Chili, Indonesië, Zuid-Afrika. De bloedige onderdrukking daar hangt direkt samen met de uitbuiting, die van hieruit georganiseerd wordt. Het fascisme is nooit werkelijk verslagen geweest en kan dat ook niet worden, zonder de imperialistische structuren te vernietigen.

UNILEVER

Het Nederlands-Britse concern Unilever hoort, als je de oliemaatschappijen buiten beschouwing laat, tot de 10 grootste multinationals ter wereld. In 1985 haalde ze een winst van 1525 miljoen dollar, meer dus dan het Bruto Nationaal Produkt dat jaar van Nicaragua, Kenya en Papua Nieuw Guinea tesamen. De afgelopen jaren heeft ze telkens weer rekord-winsten gemaakt.

Unilevers kernactiviteiten liggen in de voedingsmiddelen-, wasmiddelen- en toiletartikelenindustrie. In alle drie sectoren is ze de grootste of één na grootste producent ter wereld; haar produkten bereiken zo'n 2/3 van de wereldbevolking (in 80 landen). Of je nu Blue band boter of Becel, Persil of Omo-waspoeder, Jif, Lux of Signal koopt, het zijn slechts enkele van de honderden merknamen waar Unilever achter schuilgaat. De 400 miljoen dollar die jaarlijks in reclame voor deze veelal slechts ogenschijnlijk concurrerende produkten gestoken wordt, bepaalt Unilevers 'publieke imago' meer dan de agressieve winstpolitiek en uitbuitingspraktijk die haar geschiedenis en heden kenmerkt.

Zo had Unilever tijdens de 2de wereldoorlog weinig moeite haar winstgevende activiteiten in- en met Hitler-Duitsland door te zetten. Paul Rijkens, Unilever's hoofddirekteur in de jaren voorafgaand aan de oorlog, schrijft trots over Nazi-Duitsland: "In het Sport Paleis waren we Hitler's persoonlijke eregasten en we stonden op het podium naast Goebbels en Göring". Bij het uitbreken van de oorlog behield het koncern dan ook al haar belangen in Duitsland.

In de jaren 60 en 70 was Unilever één van de belangrijkste uitvoerders van de zgn. Groene Revolutie. Als reactie op de rode revoluties (in bv. Vietnam, Cuba, Angola) werd in de koloniale en neo-koloniale landen een versnelde transformatie van feodale naar kapitalistische structuren doorgevoerd. M.n. een ingrijpende herstrukturering van de landbouw en dus van de maatschappelijke verhoudingen moest het revolutionaire tij keren. De introductie van westerse landbouwtechnieken vernietigde zelfvoorzienende structuren verder. De landbouw werd steeds meer op de export gericht.

Onderdeel van de programma's, waarin de herstrukturering o.l.v. IMF en Wereldbank werd doorgevoerd, waren maatregelen t.a.v. bevolkingspolitiek. Via de beheersing van vrouwenlichamen werd de controle over de bevolking vergroot. De 'Groene Revolutie' was een kontra-revolutie en Unilever liep erin voorop.

Ook vandaag de dag nog is Unilever één van de grootste profiteurs en mede-organisator van de uitbuiting en onderdrukking van de neo-koloniale landen. Zo geeft Unilever, bij monde van David Orr, één van de voorzitters van het koncern, zelf al aan hoe zeer de IMF-programma's die de neo-koloniale landen door de strot gedouwd worden, direkt samenhangen met het door Unilever 'gewenste klimaat' in de landen waar ze opereert en pretendeert 'ontwikkeling te brengen': "Wij verwachten van overheden dat ze ons toestaan onze handel langs kommerciële lijnen te ontwikkelen... In sommige landen is het niet duidelijk wat de regering van ons verwacht. Ze hebben een ambivalente houding tegenover privé-ondernemingen, speciaal buitenlandse investeerders. Het resultaat is regulatie en (staats)kontrole op de ekonomie en veelal abrupte politieke veranderingen... Maar er komt een punt waarop we het ons simpelweg niet kunnen veroorloven kapitaal te blijven inpompen en niks terug te krijgen".

Het is m.n. de politiek van IMF en Wereldbank, die het Unilever mogelijk maakt haar handel "langs kommerciële lijnen te ontwikkelen".

Unilever beheerst in haar belangrijkste produktiesektoren zo ongeveer het gehele produktieproces. Van plantages, waar de theeplanten, de cacao's en de plantaardige oliën en vetten in de vorm van kokos- of oliepalmen groeien, tot aan het eindprodukt, inclusief de verpakking. Het koncern bezit o.a. plantages in Kameroen, Maleisië, Colombia en Brazilië. Het gaat om grootschalige, kapitaalintensieve landbebouwing, veelal genereus ondersteund door (Nederlandse) ontwikkelingsgelden. De produktie op deze enorme lappen grond is bestemd voor de export, oftewel de rijke konsument in de westerse landen. Dit gaat volledig ten koste van landbouwgronden voor de boeren ter plaatse en de lokale voedselproduktie. De bv. 10 miljoen ondervoede Braziliaanse kinderen eten er niet beter van. Integendeel, de kloof tussen de neo-koloniale landen en het rijke westen wordt juist verscherpt.

Ondertussen investeert Unilever in zaden, kunstmest, pesticiden en hormonen om de groei van deze gewassen te forceren. Daarnaast pompt ze in toenemende mate enorme bedragen in onderzoek en ontwikkeling van 'klonen' en biotechnologie m.b.t. deze plantengewassen. Jaarlijks besteedt Unilever zo'n slordige 715 miljoen dollar aan de ontwikkeling van nieuwe produkten (bv. een effectief haargroei middel, anti-rimpelcreme) en de biotechnologie. Unilever-onderzoekers behoren tot de wereldtop als het gaat om 'plantenveredeling'. Het bedrijf is bezig met het klonen van olie- en kokospalmen. De opbrengst van gekloonde oliepalmen zal zeker 30% boven die van normaal gekweekte planten liggen. Palmolieproducenten zullen uit concurrentieoverwegingen gedwongen zijn om de Unilever-plantjes te kopen.

Met de investeringen in de biotechnologie versterkt Unilever haar (monopolie)positie en komt de controle over de wereldvoedselproductie steeds meer in handen van enkele grote multinationals.

Met de ontwikkeling van nieuwe technologieën, voor het openleggen van nieuwe markten en winstmogelijkheden, staat Unilever uiteraard niet alleen. Het is een onderdeel van de huidige herstructureringsfase van het internationale kapitaal. Een duidelijk zichtbare konsekwentie van deze herstructurering is de omwenteling van de maatschappelijke verhoudingen in de imperialistische centra. De herstructurering van het kapitaal betekent tevens een herstructurering van de arbeid.

Zo ook bij Unilever. Tussen 1979 en 1985 is het aantal arbeidsplaatsen in de EG met 25% teruggebracht, vnl. als gevolg van nieuwe -high-tech- produktietechnieken en van Unilever's expansie naar de VS. Daarnaast wordt ook bij Unilever de flexibilisering opgevoerd. Mensen met vaste contracten worden steeds meer vervangen door mensen met tijdelijke contracten. Zij moeten voor minder loon meer werken onder slechtere omstandigheden. Verder concentreert Unilever zich, net als vele andere multinationals, op haar 'kernactiviteiten'.

Het gevolg daarvan is dat meer werk wordt uitbesteed aan toeleveringsbedrijven. Het gaat dan mn. om 'modegevoelige' productie-onderdelen, die precies op tijd geleverd moeten worden. De arbeidsomstandigheden in die (meestal kleine) bedrijfjes zijn in het algemeen nog slechter, omdat onder grote druk geproduceerd wordt.

De herstructurering betekent voor ons en vele anderen een nieuwe aanval op onze levensvoorwaarden, een verdergaande vernietiging van de mogelijkheden voor een menselijk bestaan. Niet alleen door verslechtingen m.b.t. arbeid en sociale voorzieningen. Maar zeker ook door de verscherpte vervreemding, die telkens nieuwe zinloze technologieën en produkten met zich mee brengen. Een vervreemding van werkelijke menselijke behoeftes door de opgedrongen schijn-wereld, het surrogaatleven, waar Unilever patent op heeft.

TURKIJE

Een voorbeeld van een neo-koloniaal land, waar de invloed van IMF/Wereldbank en multinationals als Unilever zeer groot is, is Turkije. Een voorbeeld dat niet eens ver weg ligt, maar zelfs zeer dichtbij. Turkije ligt in de 'achtertuin' van West-Europa. De NATO-staat Turkije heeft voor het imperialisme een zeer belangrijke functie in ekonomies en militair opzicht.

Ekonomies: als bron van uitbuiting, als neo-kolonie die van binnenuit gekoloniseerd is door het internationale kapitaal. De plaats en functie van Turkije binnen het systeem van internationale arbeidsdeling zijn m.n. bepaald door IMF en Wereldbank. Turkije fungeert voor de multinationals tevens als poort naar de Arabiese wereld (Midden Oosten en Noord Afrika).

Militair: omdat het de belangrijkste uitvalsbasis is van de NATO voor interventie in het Midden-Oosten. Zeker na de val van het Sjah-regiem in Iran (1979). In Turkije zijn het merendeel van de snelle-interventie-eenheden gestationeerd. Verder is Turkije een belangrijke uitkijkpost t.o.v. de Sovjet Unie.

De coup die 8 jaar geleden, op 12 september 1980, in Turkije werd uitgevoerd had als direkt doel de programma's van IMF en Wereldbank door te voeren. In januari 1980 waren nl. nieuwe programma's opgesteld, die grote sociale gevolgen zouden hebben. Invoering ervan was maatschappelijk niet haalbaar, door de sterkte van de vakbonden en de linkse oppositie, van burgerlijk tot revolutionair. De revolutionaire beweging in Turkije heeft in diverse campagnes die programma's en haar uitvoerders aangevallen. Een belangrijk doel van de coup was dan ook het vernietigen van de revolutionaire beweging. Verder was de coup gericht tegen de Koerdiese nationale onafhankelijkheidsbeweging. Niet voor niets vonden op het moment van de coup grootschalige NATO-'oefeningen' plaats in Oost-Turkije/Noordwest Koerdistan.

Al enkele jaren probeert het Turkse regiem een democratische facade in stand te houden, die haar ware fascistiese karakter moet verbergen. Een belangrijk doel van het regiem is nu de toetreding tot de EG mogelijk te maken. Door de opzet van een grootschalige toerisme-industrie moet het regiem acceptabel gemaakt worden voor het Westeuropese publiek. Een belangrijke voorwaarde daarvoor is dat de repressie minder openlijk moet plaatsvinden en aan Westeuropese normen moet gaan voldoen. Minder militairen op straat en meer speciale politie-eenheden en geheime dienst operaties. Door de kracht van het verzet in Turkije en met name Koerdistan kan het regiem die facade maar ternauwernood overeind houden. De vuile oorlog wordt op een nieuw niveau geïntensiveerd doorgezet. Zo krijgen doodseskaders als de Grijsse Wolven opnieuw de ruimte om de belangen van het regiem te dienen. De uitwerking daarvan is ook hier in Nederland zichtbaar geworden door enkele recente politieke moorden.

De Nederlandse staat ondersteunt het Turkse fascistiese regiem o.a. door levering van Starfighter-straaljagers, a.g.v. afspraken in NATO-verband. Die militaire hulp was bedoeld om, naast de andere NATO-taken, de bestrijding van de revolutionaire beweging en het Koerdiese nationale verzet beter mogelijk te maken. Een ander gevolg van die afspraken is dat jaarlijks zo'n 200 miljoen gulden 'steun' aan het regiem gegeven wordt. Daarnaast ondersteunt de Nederlandse staat het Turkse regiem door intimidatie van revolutionairen uit Turkije en Koerdistan, die hier wonen. Er vindt ook op dit punt een verre gaande samenwerking plaats van de Westeuropese politie-apparaten en geheime diensten met het Turkse regiem. Voorbeelden daarvan zijn de huidige hetze-kampagnes en de arrestaties van sympathisanten m.b.t. de PKK in BRD en Dev Sol in Nederland.

SAMEN STRIJDEN

Het internationale kapitaal, waar IMF/Wereldbank en multinationals als Unilever deel van uitmaken, bepaalt wereldwijd de levensvoorwaarden van mensen. In de neo-koloniale landen, zoals Turkije, en hier, in het imperialistische westen. Wij hebben gemeenschappelijke belangen in de strijd hiertegen, we vechten tegen dezelfde vijanden. Dit is één van de redenen, waarom deze aktie door revolutionairen uit Nederland én uit Turkije is uitgevoerd. Maar dat is natuurlijk niet het enige: het belangrijkste is dat we willen strijden voor een maatschappij zonder uitbuiting en onderdrukking, waar de behoeftes van mensen uitgangspunt zijn en niet de belangen van het kapitaal. Die strijd willen we met elkaar voeren en zullen we met elkaar moeten voeren, omdat we uiteindelijk alleen gezamenlijk, internationaal, kunnen overwinnen.

De aktie van vandaag staat niet op zich, maar is onderdeel van een internationale campagne, die de komende weken rond het IMF/Wereldbank-kongres gevoerd gaat worden. Dat we de aktie nu, 5 dagen voor de 8e 'verjaardag' van de coup in Turkije hebben uitgevoerd is ook zeker niet toevallig. Met deze aktie willen we tevens een bijdrage leveren aan de discussies over de ontwikkeling van een politieke tegenmacht, die de laatste tijd in de revolutionaire beweging in Nederland gevoerd worden.

De gebeurtenissen van de afgelopen maanden hebben weer eens aangetoond hoe noodzakelijk het is om van elkaars ideeën en strijd op de hoogte te zijn, de discussie met elkaar aan te gaan en onze krachten te bundelen.

- De Nederlandse staat zet de harde lijn door tegen het verzet hier en veroordeelt René tot 5 jaar wegens 'betrokkenheid' bij de akties van RARA en het revolutionair kommando 'No Pasaran'. Dit om een voorbeeld te stellen voor andere mensen, te laten zien wat hen te wachten staat als zij zich buiten de reformistische paden begeven.
- De Nederlandse staat laat Turkse fascistische praktijken uitoefenen (o.a. moord op Nihat Karaman, Ahmet Köksal) en arresteert daarentegen een aantal sympathisanten van Dev Sol, waarvan er nog steeds 4 vastzitten.

Door deze zaak is nog eens duidelijk geworden dat internationale solidariteit zich niet vanzelf ontwikkelt, maar wederzijds bevochten moet worden. De hetze-kampagne van de smeris bleek zelfs in de hoofden van 'radikaal-linkse' mensen uit Nederland haar uitwerking te hebben gehad. De twijfels en vragen die opgekomen waren werden niet openlijk besproken. En er werden nauwelijks pogingen ondernomen om n.a.v. het gebeurde de discussie aan te gaan met revolutionairen uit Turkije. Het gevolg was dat er tot nu toe weinig solidariteit met de gevangenen ontwikkeld is. Toch had de manier waarop de hetze-kampagne gevoerd is de nodige bellen moeten doen rinkelen. De overeenkomst met de RARA-zaak was immers groot. Ook hier werd duidelijk een revolutionair-linkse beweging gekriminaliseerd. Psychologische oorlogvoering tegen strijdende mensen en groepen is een belangrijk wapen in het kontra-revolutionaire arsenaal van de heersenden.

Om de werking ervan te doorbreken zullen we, om te beginnen, met elkaar moeten praten, informeren en discussiëren. We moeten ons niet laten verdelen, maar door de verschillen heen het gemeenschappelijke benoemen, wat ons verbindt. Alleen zó kunnen we sterker worden, tot een gezamenlijke kracht komen, tegenmacht opbouwen. Alleen zó kunnen we ervoor zorgen dat niet onze verschillen in positie, geschiedenis en strijdervaringen bepalend zijn, maar onze gezamenlijke doelen en onze wil om daarvoor samen te strijden. De aktie van vandaag is bedoeld om daarin verder te komen, om de discussie open te breken en onze wederzijdse solidariteit een steviger basis te geven door te zoeken naar politiek-ideologische overeenstemming. We willen met deze aktie een kwalitatieve sprong maken in de samenwerking van revolutionairen uit Nederland en uit Turkije, die hier wonen. De leus 'eenheid in de strijd, internationale solidariteit', die we op demonstraties al dikwijls samen geschreeuwd hebben, willen we concreter inhoud geven. We zien deze aktie als een moment in de ontwikkeling van die eenheid in de strijd, een stap in een langdurig proces. We hebben nog een lange weg te gaan, maar we lopen in de goeie richting!

EENHEID IN DE STRIJD, INTERNATIONALE SOLIDARITEIT!

VRIJHEID VOOR DE 4 DEV-SOL SYMPATHISANTEN!

VRIJHEID VOOR RENÉ!

DE STRIJD GAAT DOOR!

Dit pamflet is een bijlage bij:
AANZET nr.15 postbus 902, Groningen
DE ZWARTE nr.110 postbus 10233, Den Haag

SUMMUD: brief

S U M M U D ! Over tijd, ruimte en ritme.

(Voor wie het niet durfde te vragen aan een 'echte anti-gympie': vastberadenheid, moed, doorzettingsvermogen. Een palestijnse uitspraak en dient gelezen te worden als een uitgesproken wens).

Lang geleden dat ik genoeg over had om jullie te schrijven. Het lijkt al weer tig, het proces, de overplaatsing en tenslotte de uitspraak. Allereerst bedankt voor de bergen post die de censor hier passeerde. Ga door, hij begint al tekenen van overspannenheid te vertonen, z'n bevattingvermogen wordt zwaar op de proef gesteld. Wat me wel dwars zit is dat ik niet in staat ben alles te beantwoorden en dat terwijl er vaak zulke mooie woorden tussen zitten. Ik overweeg een 'samenvatting' te maken van de mooiste woorden. Tenslotte zijn de meeste woorden niet alleen tot mij gericht, maar ook aan jullie zelf en zouden daar dus ook weer terecht moeten komen. Maar vooralsnog moeten jullie het maar even doen met een vervolg op het begin van een gesprek.

Tijd....Vijf jaar met aftrek. 25.200 uur, een week heeft er 168 en daarvan ben ik gemiddeld nog steeds 24 uur zo maf als een deur, als ik daarover nadenk dan loop ik tegen eenzelfde muur als bij het realiseren van de oorzaken van de hongersnood in Soedan, de watersnood in Bangladesh, de genocide op de Koerden. Alhoewel realiteit, liggen sommige dingen te ver buiten je voorstellingsvermogen, om je werkelijk te beseffen wat het betekent.

Vijf jaar, de eerste tijd werkte de terreur die van het vonnis uit moest gaan. Dacht ik aan niets anders dan hoe die jaren door te komen, wat het verlies van open lucht zou kunnen betekenen. Niets zou nog hetzelfde zijn, een tijdje ondergedompeld in een ervaring van volkomen eenzaamheid, onbereikbaar voor troostende woorden en eigen kracht, de toekomst voorbij m'n eigen voorstellingsvermogen verbannen.

In de eerste dagen na het vonnis schreef ik in een soort dagboek: "Als we ook maar een fractie kunnen vasthouden en verder ontwikkelen van de belofte dat de enige veroordeling die telt, de veroordeling tot en met elkaar is, dan zijn we er doorheen. Dan zijn de muren geslecht, heeft de woede een richting, de wanhoop een stem. Dan vult m'n geheugen zich met het leven, de strijd, hoop en lucht. Het begin van bevrijd gebied".

Op de bodem van de put zonder handjes en voetjes was het uitzicht dat van naar binnen gekeerde oogbollen, daar kun je niet zo lang blijven en het grote overeindkrabbelen kon weer beginnen. Er was weer een grens verlegd, nu maar weer de woorden der dingen zoeken en vinden. We hebben alles te winnen en dat we verder moeten en kunnen is een uitgemaakte zaak, jullie daar, ik hier.

Het gaat er niet om gevangen te zitten maar om het niet te zijn.

Tijd....nu ik, als resultaat van de overplaatsing, opnieuw gedwongen werd om een heleboel van de 1000-en-één kleine strijdjes, opnieuw te voeren, schrijf ik opnieuw dat hierna niets meer hetzelfde zal zijn. Niet alleen in de zin van de prijs die je moet betalen voor het afgesneden zijn, maar juist nu ook als een uitdrukking voor het stimulerende moment van 9 en 10 augustus. Zo als ik het beschouw, is het een politieke doorbraak geweest waarbij een hoop mensen die aangeschoven zijn, de tafel pas verlaten na de koffie en niet zonder te helpen met de afwas. Een doorbraak in de richting van eenheid in verscheidenheid. De zeikerige toon van achterhoedevechters als Onnie Swâ (NN nr. 9), de anonie-

van Rene

me pompbedienden en andere cynische beroepskritikasters is op dit moment niet langer bepalend voor de toon waarop de diverse mensen en groepen naar elkaar kijken. Ik kan me niet herinneren dat er in het autonome linkse klompenlandse zo'n relatieve openheid bestaat, t.a.v. mekaars - op dat moment geldende - politieke prioriteiten. De bewegingsdiskussie staat niet tegenover de anti-IMF-mobilisaties. Organisatie, kollektiviteit, perspectief zijn niet langer woorden die alleen in sommige kringen een open oor vinden/vonden. Twee stappen voorwaarts en het moment is nog niet daar om er één terug te moeten doen alhoewel duidelijk moet zijn dat samen strijden niet beperkt mag blijven tot het aanleunen tegen een mooi beeld; zonder concrete doelen en politiek, verliezen we het initiatief; het moment en....het zicht, dan werkt de tijd tegen ons.

Ruimte....ben ik druk doende te veroveren op de verkleuteraars, de debilisatoren van het bajessysteem. In het begin, vlak na de overplaatsing, kon ik me heel moeilijk een voorstelling maken van hoe hier, in m'n nieuwe situatie, door te gaan. Allereerst omdat m'n bajesgenoten zich in een heel ander ritme bewogen, dan ik van de Demer gewend was. In de Demer was de scheuring en daaropvolgende plaatsing in een bajes voor veel mensen een verse open wond. Tel je daarbij op dat er een direktie zit, die niets na zal laten om die wonden open te houden, geeft je dat een beeld waarbij duidelijk wordt dat er onder bepaalde omstandigheden veel makkelijker een sfeer van saamhorigheid kan ontstaan. Een soort verelendung dus. Evenmin als bij de 'klassieke' definitie van verelendung, kun je in dit bajessysteem spreken van een politiek bewustwordingsproces wat automatisch volgt uit onderdrukking. De mogelijkheid die de open wond bood was het doorbreken van het individuele karakter van de bajesrepressie, het begin van je gemeenschappelijk te weer stellen op basis van een paar elementaire kollektieve bajesemoties. Voorbeeld? Uit een bajeskrant:

"Voor jou vriend die niet meer is vele vormen van verdriet ik noem ze niet maar één: het afstand doen en scheiden en niet het snijden doet zo'n pijn maar het afgesneden zijn". Het isolement van de sociale gevangene en als zodanig objekt voor manipulatie, disciplinering: de controle d.m.v. beheersing van het onzegbare.

Bajesstrijd, laat ik het ook zo uitleggen...foucoultschreef ooit dat macht nooit in absolute termen uitgeoefend wordt. Dat er nooit sprake is van de absolute onderdrukker en de absolute onderdrukte. Het slachtoffer -als objekt van medelijden en morele verontwaardiging- bestaat in wezen niet. Macht en repressie kreeëren nieuwe verhoudingen, scheppen andere sociale patronen. Van grote invloed is of je onderworpen bent aan de 'beveiligingsideologie' (geen gezeur, dicht die deur) of de 'bejegeningsideologie' (ik vind het ook niet leuk, maar..). Dit is voor een groot gedeelte bepalend voor het ritme van implosies en explosies en tegen wie zich die richten. De muren beginnen hier dan ook niet bij de buitenmuur, maar in de individuele cellen.

Ik was aangeslagen door die overplaatsing, heb me d'r klote over gevoeld. Er waren daar vriendschappen ontstaan en ik was verbitterd over het feit dat ze je zomaar naar een andere bajes kunnen schoppen, zelfs dat al als een bedreiging van de veiligheid opgevat wordt. Van de week heb ik dan eindelijk de ware reden -zwart op wit- gehoord van de overplaatsing: onruststoker. Elementaire menselijkheid moet vernietigd worden. Dat mocht ik duidelijk proberen te maken aan drie bejaarde dames van de beklagkommissie die welwillend zaten te knikken. Zelfs de mogelijkheid de directeur verrot te schelden wordt je uit handen genomen, die was er niet. Volgende stap in de kultivering van de machteloosheid was de klacht gegrond te verklaren, de directeur was onzorgvuldig geweest en had dat toegegeven. Sois, gevaarlijke momenten waarbij ik me dan goed voor ogen moet houden dat het hier een provokatie betreft en gauw aan iets anders ga denken, mij krijg je niet gek.

Met die overplaatsing naar een zgn 'liberaler' regiem is het voor hun het meest interessante, mijn rea-

xies te bestuderen. Pacifikatie en ik ben benieuwd waar de psycholoog zit die zich daar een beeld van probeert te vormen, ik begin dezelfde verdedigingsmechanismes te gebruiken als in een tijd, waarin hele generaties geiten-wollen sokken zich over mijn zaak bogen, met dat verschil dat mijn houding nu een politiek gegeven is en niet alleen één van de permanente rebellie.

Sinds kort krijgt die rebellie in m'n nieuwe situatie wat meer gestalte. Hierbinnen in de vorm van het meewerken aan de bajeskrant en sinds zeer kort een in de maag gesplitste paviljoensvertegenwoordigerschap. Nu mag ik opnieuw proberen de hemel te bestormen om het vervolgens af te leggen tegen de bajesburokratie. Maar zover is het nog niet, ben van plan een zeer venijnige horzel te zijn. Het wachten is dan op de volgende overplaatsing.

Ruimte...is ook één van de motieven waarom ik het kort geding belangrijk vind. Niet omdat ik vind, de enige te zijn die nu interviews moet geven, integendeel, maar juist omdat het hier een vorm van censuur betreft, en in mijn geval politieke censuur.

Alles is gebasserd op een zeer ruim opgestelde maatregel die normaal gesproken ook ruim opgevat wordt,

maar niet in mijn geval. Justitie heeft expliciet gezegd dat de noodzakelijke toestemming van de directeur, mij onthouden moest worden. Eén van de vele voorbeelden waarin duidelijk wordt, dat waar in de B.R.D. een aparte wet voor nodig is, Nederland al lang klaar is voor politieke (bajes)repressie. Er hoeven geen debatten voor gevoerd te worden. Hiet geldt dat het voldoende is oude wetten en maatregelen te aktualiseren. Het kort geding is dus ook van belang om het debat aan te gaan over de consequenties van deze ontwikkelingen met het brede midden van buitenparlementair links: de restanten van de nieuwe sociale bewegingen.

Ruimte...die veroverd moet worden t.a.v. 'klein links'.

Ruimte...eigen ruimte om tot de noodzakelijke uitwisselingen van ervaringen te kunnen komen, één van de doelen van de komende tijd is te werken aan concrete projecten en discussies daarop te concentreren. Continuïteit is de enige mogelijkheid om momentgebonden verzet zoals de manifestatie, maar ook de anti-IMF mobilisatie, over het voorspelbare dode punt heen te tillen.

En ook de ruimte te kreeëren om de eigen structuren weer te politiseren. Op dit moment is kollektiviteit doel en middel, onmisbaar om samen te strijden, onmisbaar om tot een begrip van onszelf te komen als een revolutionaire beweging in het hart van de metropool, onmisbaar om die ongehoorde dimensie van onze eigen doelen onder ogen te zien: de toekomst leven en de loop van de geschiedenis buigen.

Ritme...is voor mij hierbinnen heel belangrijk. Soms loop ik achter en heb dan 't idee afgesneden te zijn. Een goede kommunikatie is een voorwaarde om me een levendig onderdeel te weten van buiten. Soms ook loop ik voor, gebruik ik de theorie niet als een reflexie op ervaringen, maar doe aan toekomstvoorspellingen, zoek ik op wat er toen en toen, daar en daar ook al weer gebeurde en probeer ik de toekomst vast te snoeren in de wetten van de geschiedenis, de fouten van toen te voorkomen. Een zeer, zeer wankel balans voor het stoeien met voorstellingen van perspectief. Ook hier is een goede kommunikatie een voorwaarde, moet ik soms aan m'n jasje getrokken worden.

Ik ben geen boegbeeld, ik ben een onderdeel van buiten in bijzondere omstandigheden. Om dat te kunnen blijven heb ik een vraag aan iedereen die in de pen klimt. Een vriend schreef me uitgebreid te antwoorden omdat de weg naar het antwoord hem evenzeer interesseert als het antwoord zelf. Mijn vraag aan jullie is hetzelfde en aangevuld met het verzoek de weg naar de vraag uitgebreid te (proberen) formuleren, want daar leer ik van, het maakt de weg van de papieren tijger duidelijk. Tot slot leen ik wat woorden van een kameraad:

"Beëindig je onderlinge twisten, sluit je aaneen, begrijp de werkelijkheid van je eigen situatie, zie in, dat het fascisme er is en mensen nog steeds sterven die gered hadden kunnen worden dat volgende generaties zullen sterven of half kapot gemaakt, verloren zullen vegeteren wanneer jullie niet handelen. Doe wat er gedaan moet worden, ontdek je menselijkheid en liefde in de revolutie we sluiten ons aan één ons leven voor de mensheid."

George Jackson

SUMUD!

DE ZWARTE TU

vr: Elias Angel, is het FMLN in staat op militaire wijze het Salvadoraanse leger te vernietigen?

EA: Zeker. Het FMLN is daartoe in staat. Als we uitgaan van een Salvadoraans leger, dat op zeker moment niet meer de beschikking heeft over de enorme logistieke en economische steun van de USA, komen we in een situatie, waarvan we heel zeker zijn, dat de definitieve nederlaag van de Salvadoraanse strijdkrachten slechts een kwestie is van enkele maanden tijd. Men kan dus stellen, dat het Salvadoraanse leger slechts en alleen kan overleven doordat het afhankelijk is van die USA-steun. Al zou die steun maar tijdelijk opgeschort worden, dan is het Salvadoraanse leger afgeschreven.

vr: Zou het de tijd tot de overwinning voor de guerilla bekorten, indien het FMLN - mits ze dat ook wil - nieuwe (moderne) bewapening zou krijgen?

EA: De problematiek rond de bewapening van het FMLN is een punt waarover veel gespekuleerd wordt vanuit de beperking in termen van het verkrijgen van een zeer modern bewapeningssysteem. Tot op dit moment is het FMLN in staat geweest de verschillende, vijandelijke, militaire plannen te doorkruisen met behulp van wapens die ze óf buit maakte, óf die ze zelf produceert in de gecontroleerde gebieden.

Er is slechts één element aanwezig in de ontwikkeling van de oorlog in het binnenland, waartoe iedereen hoopt en veronderstelt dat het FMLN een beter wapen zal verkrijgen: de luchtoorlog.

Het Salvadoraanse leger is zijn helikopters steeds meer gaan gebruiken en op meerdere wijzen. Het gebruik van bombardementsvliegtuigen is nooit een bepalend element geweest in het geheel van de oorlog. Het oorlogsmiddel waar het leger het meest gebruik van maakt is de helikopter.

Met als gevolg, dat iedereen verwacht dat het FMLN gebruik zal gaan maken van de SAM-7 of een andere lichte luchtafweerraket om de helikopter te vernietigen. We zijn echter tot het inzicht gekomen, dat het niet strikt noodzakelijk is om in de luchtoorlog in El Salvador dit wapen te gebruiken. Er is nog steeds een verscheidenheid aan mogelijkheden om het gebruik van helikopters tegen te gaan en die mogelijkheden worden ook daadwerkelijk gebruikt door ons.

Het zou zeer legitiem zijn indien het FMLN wapens zou verkrijgen die in staat zijn helikopters en gevechtsvliegtuigen neer te halen. Ze bestaan en we hebben de legitiemering ze te gebruiken, maar

het is voor ons niet persé noodzakelijk ze op deze militaire wijze neer te halen. Ze worden door ons ook met andere middelen neergehaald en we zijn nu bezig een luchtafweerwapen te ontwikkelen, dat door onszelf gemaakt wordt. Proeven geven goede resultaten. Het is verder al mogelijk om met het aanleggen van een vuurgordijn van zelfgemaakte wapens het naderen van helikopters te verhinderen. Zodat ze niet in staat zijn deel te nemen aan de gevechten.

vr: Het regeringsleger heeft verklaard, dat het militaire operaties voorbereidt, die een verrassing zullen zijn voor het FMLN. In Chalatenango heeft het bijvoorbeeld operaties uitgevoerd, waarbij beweerd werd, dat nieuwe tactieken toegepast zijn die een groei van het FMLN zouden tegen gaan. Wat kunt u hierover zeggen?

EA: Er is nog geen teken geweest dat het Salvadoraanse leger betere tactieken heeft waarmee het slagen kan toedienen aan het FMLN.

Er wordt gesproken over een nieuwe vorm die ze de "totale oorlog" noemen. Dit zou de toepassing zijn van een operatie met een groot aantal soldaten die met alles op hun weg afrekenen: guerilla-posities, de burgerbevolking, bevoorradings- en andere bases, alles waarvan zij geloven, dat het door het te vernietigen, het FMLN zal beteugelen.

Het lijkt erop dat deze tendens niet bepaald gesteund wordt door het Pentagon, maar eerder voortkomt uit bezorgdheid of wanhoop van de kant van de meest reaktionaire sectoren in het land. Zodat het toepassen van een tactiek van de "totale oorlog" concreet erop neer komt, dat de strategische nederlaag van de vijand versneld wordt. Want ze zullen aan de ene kant niet zo'n ritme van operaties op het spel zetten. Aan de andere kant is aangetoond; dat dit soort operaties geen nederlaag voor het FMLN teweeg brengen.

Van onze kant zijn we sinds vorig jaar aan het oefenen in zoverre het gaat om de betekenis van concentratie van onze eenheden en hun verspreiding over het gebied. Oefeningen om te komen tot verspreiding van de guerilla-kracht en om onze actie-radius te vergroten.

We kunnen nu dit zeggen: het FMLN heeft de capaciteit haar troepen te konsentreren en te verstrooien met elke gewenste snelheid.

vr: Bestaat het vooruitzicht dat het FMLN ruimte heeft om te groeien? En uitgaande van het vooruitzicht zoals u dat al stelde dat het het FMLN heeft op het activeren richting machtsovername, wat wordt op dit vlak gedaan?

EA: Zonder enige twijfel. Verscheidene jaren geleden is het Algemeen Kommando van het FMLN begonnen alle voorbereidingen te treffen voor de gereedmaking van onze troepen voor wat we zouden kunnen noemen de eindgevechten. We zijn van een nivo van militaire strijd gericht op het verhinderen van het militaire herstel van de vijand overgegaan op een nivo van voortdurende militaire actie. Alle voorwaarden zijn aanwezig om een grote slijtage toe te brengen aan de elite-troepen van het leger en om tegelijkertijd alle regionale troepen aan te vallen.

We zien deze twee soorten troepen als de belangrijkste steunpilaren van het militaire netwerk van de vijand. En het zijn de twee punten die de komende periode veel slijtage en schade zullen onder vinden van onze acties.

vr: Verwacht men een toename van guerilla-activiteit in de hoofdstad San Salvador?

EA: Sinds de 70-er jaren is San Salvador een strijdperk van guerilla-operaties. Tijdelijk, kunnen we stellen, was het voor het FMLN tacties noodzakelijk meer aandacht te besteden aan de militaire strijd op andere terreinen, in andere sectoren. Er moest een effectieve achterhoede opgebouwd worden in Chalatenango en Morazán. Andere strijdperken moesten worden geopend en de militaire strijd moest meer ontwikkeld worden. Dit heeft onze operationele capaciteit in San Salvador tijdelijk gereduceerd.

Maar dat wil niet zeggen, dat we er geen ervaring mee hebben of een achterstand hebben. De ervaringen bouwen zich juist op en geven ons optimale omstandigheden om de guerilla-strijd in de hoofdstad te ontwikkelen.

Ik zeg u, dat het geen twijfel lijdt, dat de guerilla-activiteit in San Salvador zal toenemen en zich zal ontwikkelen.

vr: Is het niet tegenstrijdig, dat enerzijds het FMLN dichtbij een militaire overwinning is en anderzijds FLMN/FDR initiatieven nemen ten aanzien van de dialoog? Welke van de twee wegen zal zegeviereren?

EA: Er is geen tegenstrijdigheid, hoewel het er wel de schijn van heeft. We zijn sinds 1981 eigenlijk al gekomen met het alternatief van de politieke oplossing. We denken, dat het alternatief de sociale kosten reduceren zal wat betreft het verkrijgen van een levensvatbare en rechtvaardige oplossing. De politieke oplossing zal ons land in staat stellen een herstelproces te beginnen. Een proces dat veel gemakkelijker, veel sneller en veel humaner zal zijn. Maar dat wil niet zeggen, dat we niet in staat zouden zijn een militaire overwinning te behalen en de triomf van de revolutie, al dan niet meteen.

DE RARA DISKUSSIE

KRITIEK 1

Aanvankelijk enthousiast over de enorme opleving aan activiteiten rond het proces van René en de akties tegen (S)hell en konsorten beginnen nu toch ook wel enige twijfels en kanttekeningen te schreeuwen om geuit te worden. De kritiek is niet bedoeld om het vele werk dat verricht is af te kraken of als smoes om me er niet voor in te hoeven zetten.

Ik vind het minstens de moeite waard om er iets van proberen te maken.

In de Flam van 2-9 en de NN nr 9 stonden kritiese artikelen ("de nieuwe mode onder aktievoerders" resp. "op weg naar een front der eenzamen"). Hoewel ik deze artikelen veel te cynies vind, zijn ze toch wel verfrissend. Ik begin me te realiseren dat ik een beetje bezig was om hapklare brokken te consumeren. Hapklare brokken geproduceerd door de 200 van Arnhem, althans een gedeelte van hen.

Uit: Kleintje Muurkrant, Nr. 205, 8-9-'88, Postbus 703, 5201 AS, Den Bosch.

KRITIEK 2

Rara-informatie-avond

Vooropgesteld: Geweldig, dat er pogingen gedaan worden om weer een beweging van de grond te krijgen. Alleen denk ik, dat er mede door de haast, waarmee dit gebeurde - door het Rara-proces is een en ander in een stroomversnelling geraakt - een aantal dingen onduidelijk zijn gebleven en door elkaar zijn gaan lopen.

Uit een onlangs geschreven discussiestuk: "Het gaat er niet om de radikale groep groter te maken, maar om grote groepen mensen te radikaliseren". Het Rara-proces wordt als aanleiding en de motieven van de Rara-leden om aanslagen te plegen op bedrijven worden als uitgangspunt genomen om mensen op te roepen om (weer) politiek actief te worden. Dit is proberen "de radikale groep groter te maken", waardoor veel mensen een veel te grote stap moeten maken. In combinatie met het intellectuele gehalte van diverse discussiestukken, de plotselinge omschakeling van anti-apartheid

naar Europese eenwording als item, wat ook nog eens een nogal grootschalig onderwerp is, waarbij verbanden, die gelegd worden met de dagelijkse situatie van mensen, ver gezocht lijken, kan dit alles een afstotende en vervreemdende werking hebben, zelfs als het bedoeld is voor de "oude resten van de beweging", dus al helemaal als er gemikt wordt op een bredere laag van de bevolking, welke indruk gewekt wordt door o.a. het versturen van de uitnodigingsbrief voor de informatieavond aan allerlei verschillende groeperingen. Verder vraag ik me af wat we nu eigenlijk willen bereiken. Willen we anderen meer begrip en sympathie bijbrengen voor de akties en motieven van de Rara en hen oproepen tot solidariteit of willen we met mensen van allerlei politiek pluimage bespreken wat we kunnen ondernemen tegen bijvoorbeeld de gevolgen en konsekwenties van de Europese eenwording? Zeker als we ons willen richten op die bredere laag moeten we ophou-

den te proberen twee vliegen in een klap te slaan.

Revolutionaire strategie

Na een aantal jaren van vooral vanuit emoties aktievoeren en 'n paar jaar van (logiese) malaise, gezien o.a. de opgelopen frustraties t.o.v. behaalde resultaten en tegenover elkaar en de door de verschillende overheden gevoerde politiek, is een tijd aangebroken van herbezinning en theorievorming. Door en met het verhapstukken van "Het Kapitaal" en andere marxistische literatuur wordt in feite onze traditie van radikaal verzet ter diskussie gesteld. Vanuit de theorie dat alleen een brede volksbeweging werkelijke veranderingen teweeg kan brengen, moeten we onze tot nu toe gevoerde taktieken en strategieën herbezien. Radikale groepen, zoals Rara kunnen de zwakke plekken van het kapitalistische systeem opsporen en het daarop aanvallen, zelfs evt. bijdragen tot radikalisering van een bepaalde groep en een soort voorbeeldfunctie vervullen, in die zin dat getoond wordt, dat het systeem niet onaantastbaar is. Ze hebben echter bij lange na niet de daadkracht en reikwijdte,

Op een geheim kongres, waar zo'n beetje de halve beweging buiten is gehouden, wordt door de (dames en) heren superaktievoerders besloten dat er een "diskussie gevoerd moet worden". Vervolgens produceert men een hoop teksten waarvan een groot deel niet te lezen is voor het gros van de mensen (veel te universitair) waarna René konkludeert dat "we in staat zijn geweest het achterstallig onderhoud in de diskussies voor een groot gedeelte weg te werken. Wie geen plaats had kan nu aarfschuiven" (de zwarte 108). Bedoelt hij dat de kraker met de pet nu dan eindelijk mee mag doen en zijn/haar eigen pompstationnetje slopen? René schrijft ook, in dezelfde brief, dat hij de naam van de weg niet belangrijk vindt: "autonoom, anti-patriarchaal of strijdend kommunisme". Maar deze autonoom is niet voor niets afge-

knaapt op het kommunisme. Er wordt geroepen om eenheid terwijl een elite de lakens uitdeelt. Ik ga daar niet mee akkoord - het hele idee van een voorhoede - maar ik moet zeggen dat ik daar nogal dubbel over ben want de revolutie gaat me aan m'n hart en ik zie ergens ook wel dat er schot in de zaak komt en dat dat toch echt ook de verdienste is van de kameraden strijdende kommunisten en anti-imps. En waar ligt de grens tussen voorhoedevorming en (gewoon) initiatief nemen? Blijheid ook over de toenemende aktiebereidheid..... Dubbel dus, het is allemaal nog niet af, of zo je wilt, hapklaar. Wel duidelijk lijkt me in ieder geval dat er meer openheid moet komen o.a. door middel van teksten die beter te lezen zijn en ook door nieuwe mensen niet weg te kijken of dood te zwijgen, wat nog al te vaak gebeurt in onze

paranoia beweging. Een verharding van de akties is best wel op z'n plaats, maar we moeten daarbij niet de fout maken om onszelf te isoleren in "veilige" kliekjes. Om een populaire guerilla te bereiken lijkt me dit een eerste vereiste.

flipje stress

die een massa-beweging kan hebben en verscherpen juist de kloof tussen hen en een groot deel van de bevolking. Of akties, zoals die van de Rara, überhaupt wel mogelijk zijn in het kader van een revolutionaire strategie bepaling is een verhaal apart en de diskussie hierover begint op gang te komen. Gewapende strijd is eigenlijk het laatste stadium, het hoogste nivo van (gezamelijke) strijd en radikaliseren van mensen is een proces, lang of kort naar gelang de ervaringen en inzichten, de politieke en economische omstandigheden. Hoe we om moeten gaan met (onze solidariteit met) dergelijke akties en anderzijds onze poging een aanzet te geven tot een - uiteindelijk - brede massabeweging is dus een zeer belangrijk diskussiepunt. Als gevolg van de herstructurering, toenemende automatisering e.d. zal de werkloosheid en repressie alleen maar groeien. Voor steeds meer mensen zal, net als bij onszelf na de eerste schrik en lamgeslagenheid door alle bezuinigingen en andere maatregelen, (weer) duidelijkheid en woede ontstaan over hoe "onze" democratie te werk gaat. Juist wij - met een boel anderen samen - moeten zorgen daarop in te kunnen springen, ook al om te voorkomen dat fascistiese elementen

ons voor zullen zijn.

Naast hoe we onszelf naar buiten toe presenteren, is het dus ook van belang hoe we informatie overbrengen. In ons kringetje is al wat meer geschreven, gelezen en gediskussieerd over zaken als Rara, Europese herstructurering e.d., en hoewel we eigenlijk zelf nog lang niet alles overzien, is er toch de neiging een en ander als vanzelfsprekend bekend en/of belangrijk te veronderstellen en uit te gaan van ons nivo van kennis en analyses. Een goede gewoonte is om vanuit zulke veelomvattende onderwerpen proberen duidelijke linken te leggen met de dagelijkse situatie van mensen. Beter is nog om het om te draaien: Beginnen bij omstandigheden, ideeën, enz., van de mensen die je wilt bereiken om van daaruit het grote geheel toe te lichten.

Misschien is het inderdaad een goed idee om ons in eerste instantie te richten op de oude resten en evt. nieuwe delen van de beweging, omdat die nog het dichtst bij ons staan, qua visie, inzicht.

Eilandjes

De beweging is uiteengevallen: Mensen gingen studeren, een bepaalde baan zoeken, sommigen vertrokken naar warmer oorden om daar de revolutie te helpen maken,

weer anderen proberen zo goed en zo kwaad als dat ging door te gaan met de strijd hier in Nederland, ieder op hun eigen manier en terrein, wat over en weer niet altijd evenzeer gewaardeerd werd. Onder meer als gevolg van de frustraties van het verleden, de door de overheid gevoerde verdeel- en heerspolitiek, raakten we meer en meer geïsoleerd van elkaar en gingen we ons tegen elkaar af zetten. Langzamerhand begint iedereen te bekomen van de schrik, apathie en wat dies meer zij, en lijkt de tijd rijp om van onze eilandjes af te komen, om elkaar op te gaan zoeken (i.p.v. alleen een brief sturen) om ideeën, kennis, informatie uit te wisselen. Zo creëren we een soort wandelingen, hernieuwen de onderlinge samenhang en maken een begin voor een nieuw soort samenwerking, om straks ook gericht en vanuit verschillende invalshoeken op bepaalde tendenzen in de samenleving in te kunnen haken. Daarbij wil ik nog eens benadrukken, omdat het mijns inziens van groot belang is: "Het gaat er niet om de radikale groep groter te maken, maar om grote groepen mensen te radikaliseren". De radikale groep zal dus regelmatig of misschien helemaal een aantal stappen terug moeten doen, zonder daarbij het einddoel uit het oog te verliezen.

OVER HET STRAATGEBEUREN OP DE DAG VAN DE UITSPRAAK

Revolutionair perspectief op de Prinsengracht.

Een groepje mensen vind het wenselijk een rel te organiseren bij de uitspraak van het proces van Rene. Ze denken hierbij te kunnen profiteren van de verwachte grote opkomst. Er wordt besloten dat her en der wat ruiten in zullen gaan, te beginnen bij het Paleis van Justitie. De groep vind het niet noodzakelijk hierover van tevoren andere mensen over in te lichten, nee, laat staan een stedelijke vergadering te organiseren. Zelfs zijn ze te paranoia om 's ochtends tijdens het verzamelen door te geven welke plannen er bestaan. Een revolutie hoort tenslotte van boven af te

komen en solidariteit is een rekbaar begrip, dat is al vaker gebleken.

Het resultaat.

Terwijl enkele ruiten van het Paleis van Justitie sneuvelen (oh, zijn die van plexiglas) trekt een grote groep onvoorbereide mensen zich alvast terug richting Leidse Gracht. Anderen die nog van de publieke tribune komen krijgen amper de kans zich aan te sluiten. De M.E. staat er al tussen in volle uitrusting en snijdt ze de weg af. Dan al verliezen wij het initiatief en slaagt een zeer kleine groep M.E. erin iedereen weg te drijven bij het Paleis. Op de Leidse Gracht blijken

mensen uit de groep die er het eerst van door ging bouwhekken als barrikade over de weg gezet te hebben waardoor de achterhoede ingeklemd raakt tussen de chargerende M.E. en de hekken. Gevolg: twee arrestaties en flink wat rake klappen (organisatie meneertje). Later op de Singel aangekomen volgt de opdracht (hebben we toch nog iets van de smeris geleerd) door te gaan naar het Rokin om daar nog wat schade aan te richten. Dit lukt maar als het restant van de groep het Binnen-gasthuis terrein opvlucht slaagt dat ene peletonnetje M.E. er wederom in twee mensen te arresteren en de nodige klappen uit te delen. Ik weet niet of desbetreffende personen een milimeter oogklep verloren hebben na aanleiding van deze aanfluiting. Het moge in elk geval duidelijk zijn dat er voor mij geen revolutionair perspectief in deze actie en met name opzet te ontdekken valt. Als dit de contouren van de nieuwe beweging zijn ben ik bang dat er daarbinnen niet veel meer dan een vacuum kan bestaan. Ik pas er in ieder geval voor gezien te worden als een stuk onmondig vee dat voor iedere willekeurige actie gebruikt kan worden. Deze vorm van strijd staat haaks op de mijne en vloekt met mijn ideeën.

adios J.

LATEN WE 'T KORT HOUDEN...

ANTI-MILITARISTIESE AKTIE SOESTERBERG

In de nacht van 4 op 5 september hebben we ongeveer 200 m hek bij de basis Soesterberg opgeruimd.

Aangezien tegen meer openlijke, anti-militaristische aktievoerder ers steeds meer geweld van politiezijde wordt gebruikt, en wij een geweldseskalatie willen voorkomen, hebben we ditmaal het initiatief in eigen hand genomen door een minder openlijke aktie te doen. Wij hebben de vliegbasis Soesterberg genomen omdat deze een belangrijke funktie binnen de NAVO heeft. De NAVO is een gewelddadige repressieve instelling, die miljarden verslindt en mensenlevens kost, zowel in de Derde wereld als ook in Duitsland. Duitsland waar verleden week nog tientallen doden vielen tijdens een propagandashow van de NAVO.

Wij trappen niet in NAVOpropaganda, maar stellen daar meer daden tegenover dan de NAVO woorden heeft.

Niemand wil OORLOG, maar de NAVO ZORGT ERVOOR.

STOP Vliegshows
AKTIEGROEP " STOP DE NAVO PROPAGANDASHOW "

NYAH FEARTIES ON TOUR

De Schotse band, Nyah Fearties komt binnenkort weer eens door Nederland touren. Naar eigen zeggen spelen ze "Country Metal", anderen typeren het als "Folk Core". De typer vindt het in ieder geval bijzonder amusant. Hieronder het tourschema:

- 22-9: De Bakkerij, Eindhoven
- 23-9: Mevr. Latenstaan, Zoetermeer
- 24-9: Utrecht, slechts voor genodigden...
- 29-9: Doornroosje, Nijmegen
- 30-9: 't Pakhuis, Heereveen
- 1-10: De Bunker, Rotterdam
- 2-10: De Melkweg, Amsterdam

AMSTERDAM

KLACHTENBURO ZOEKT MEDEWERKERS

Het Klachtenburo politieoptreden Amsterdam zoekt dringend nieuwe medewerkersters om mee te helpen klagersters bij te staan in hun lange strijd tegen het logge politie-apparaat.

Er wordt van je verwacht dat je per week minimaal 10 uur besteedt aan het PKB-werk, o.a. door het draaien van spreekuren.

Het PKB zit op de Rozengracht 105, Amsterdam, 020 - 258000

PROGRAMMA AKU, UTRECHT

30-9

Dan speelt het vrouwen trio " 't Lege Wiegje "

14-10

7th Hardcore event

21-10

"Dull Schicksal" en "Bittova & Fajt uit Tsjechoslowakije (drum, viool en gezang)

Adres: Voorstraat 71, Utrecht

ABORIGINES

In 1988 viert de Australische regering de bicentenary. De 200ste verjaardag van de invasie welke een Europees Australië creëerde. Voor de Aborigines is dit geen feestelijke gelegenheid maar een tijd van bedroefdheid en diepe rouw. Voor hen betekent het: beestachtige slachtingen, de diefstal van al hun land, slavernij, verkrachting, internering, onbekende ziektes, wanhoop, gebrek aan eerbied, verachting, ontkenning van mensenrechten en verzet om de voor de Aborigines zo belangrijke landrechten te verkrijgen.

Er is geen reden om feest te vieren in 1988 als de cultuur en rechten van de autochtone Australiërs, de Aborigines en Torres Strait Islanders, niet worden erkend en in praktijk worden gebracht. De Australische Aborigines zijn de oudst bekende beschaving en cultuur op aarde. Sinds mensenheugenis hebben ze in harmonie met zichzelf en hun omgeving geleefd. Hun cultuur heeft noch een concept van menselijke ongelijkheid noch ons concept van landbezitten of exploiteren op destructieve wijze.

'TERRA NULLIUS'

Toen hun land door de Britten 200 jaar geleden werd gekolonialiseerd vonden de onuitgenodigde gasten het ontbreken van zulke concepten onbegrijpelijk. Zelfs vandaag de dag weigeren de meeste Australiërs de rijkheid, beschaafdheid en diepgaande wijsheid van de Aboriginal-kultuur te zien. Sterker nog: de meeste Australiërs respekteren nog niet eens de fundamentele mensenrechten t.a.v. de Aborigines.

In 1988 leven de Aborigines onder de armste derde-wereld-kondities wat betreft ziektes en armoede, maar binnen een rijk, verwesterd land. Ze worden nog steeds onderdrukt d.m.v. racistische wetten, regeringspolitiek en de houding van de publieke opinie. De gezondheidszorg bereikt een peil waarop het kan concurreren met het apartheidsregime in Zuid-Afrika.

Ondanks 200 jaar verzet tegen het systematische proces van genocide, is de moed van de Aborigines niet gebroken en zijn ze nooit opgehouden met vechten voor hun landrechten. Ondanks overweldigende overmacht, gaan ze door en worden alsmaar sterker.

Wetenschappers hebben het bewijs gevonden dat er 130.000 jaar geleden al Aborigines leefden in Australië samen met een volk wat nu niet meer bestaat.

De Engelse ontdekkingsreiziger Cook nam in 1770 illegaal bezit van Australië. Hij negeerde de orders van de koning: 'neem alleen bezit van land met instemming van de bevolking of als u land onbewoond aantreft'. Hij verklaarde het land officieel 'Terra Nullius' (onbewoond) ondanks dat er zo'n 500 verschillende stammen woonden die 260 talen spraken.

Volgens Aboriginal bronnen leefden er in 1788 geschat 1 miljoen Aborigines in Australië. In 1910 waren er nog slechts 60.000 overgebleven. De bevolking was op moordende wijze gereduceerd tot één zestiende van het oorspronkelijke aantal. Ze hebben zich opmerkelijk hersteld en zijn gegroeid tot een aantal van tenminste 400.000.

Tot zeer kort geleden verboden staat en kerk het leven en in praktijk brengen van Aboriginal taal, cultuur en ceremonies, waarmee het proces van ethnocide werd versneld.

De strijd voor het stemrecht, om erkend te worden als inwoner Australië voor de wet en voor een paspoort om te reizen werd uiteindelijk in 1967 gewonnen.

STRACHOMA

Tussen 1952 en 1963 zijn er 12 nucleaire tests en honderden kleinere tests gedaan op Aboriginal-land. De grootste nucleaire explosie was drie maal zo sterk als de bom die op Hiroshima werd gegooid en de radioactieve fallout verspreidde zich 'per ongeluk' over het hele Australische continent.

Aborigines hebben 12% van het landoppervlak teruggewonnen, hoewel het meeste ervan woestijn, moeras, braakliggend terrein of radio-actief besmet is.

Negentig procent van de Aborigines leeft in armoede. Het aantal sterfgevallen onder Aboriginal-kinderen is viermaal het nationaal gemiddelde. Aborigines leven gemiddeld 20 jaar korter dan blanke Australiërs.

Aborigines hebben 22 maal meer kans op het krijgen van infectieziektes en 13 maal meer kans op een gewelddadige dood. Veel Aboriginal-kinderen lijden aan chronische ondervoeding, zelfs in moderne steden als Sydney. Veel gevallen leiden tot hersenbeschadiging. In West-Australië hebben 40% van de Aboriginal-kinderen onder de 11 jaar strachoma wat tot blindheid leidt tenzij het behandeld wordt met vitamine C ter waarde van een paar cent. Eén op de 4 Aborigines boven de 60 is blind. Aborigines hebben het hoogste percentage blinden in de wereld.

Aborigines hebben 23 maal meer kans om gearresteerd te worden dan blanken. Ze ondergaan waarschijnlijk het hoogste aantal interneringen van de wereld. Gedurende een periode van 8 maanden in 1988, stierf er iedere twee weken een Aboriginal in een politiecel onder verdachte omstandigheden. Sinds 1980 zijn er meer dan 100 Aborigines gestorven terwijl ze door de politie werden vastgehouden. Onder druk van de publieke opinie werd de regering in 1987 gedwongen een speciaal onderzoek in te stellen naar de omstandigheden van deze doden. Aboriginal-vrouwen worden gesterriliseerd zonder hun medeweten of toestemming en worden gebruikt als proefkonijnen om nieuwe en gevaarlijke drugs te testen zoals de lange-termijn-pil: depoprovera.

Moensdag

21 sept

Country

Secret

Genocide

-

overzichtsvideo

INFO-ANONDEN

-over de Ingriden

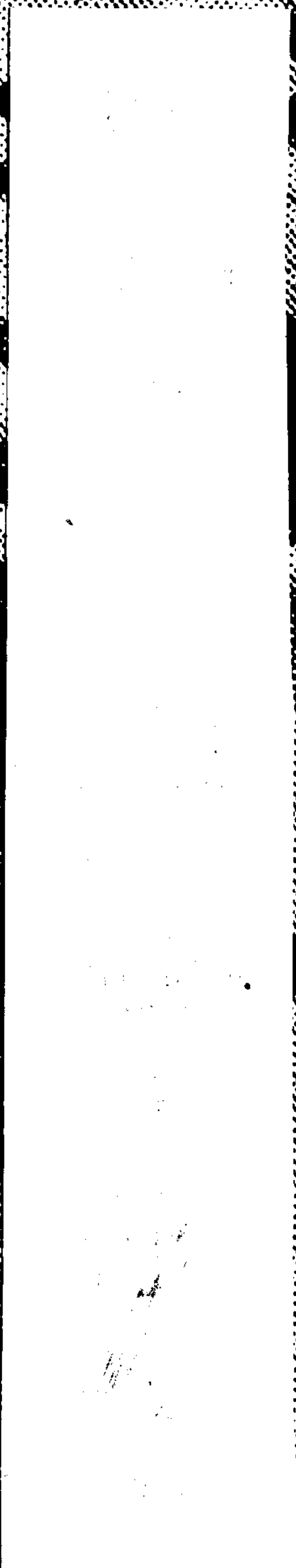
&

Apporigine

Maaronder

stop the
queen!

Black
Donderdag
29 sept
Death
standigheden
arven

INFO-AVONDEN

ZAAL 4, BUITENOM 214 DEN HAAG

WOENSDAG 21 SEPTEMBER

"The Secret Country"- een video door John Pilger, duur 50 minuten.

John Pilger, geen Aborigine, laat ons de geschiedenis van Australië zien, vanaf de blanke invasie in 1770. De Aborigines verzetten zich tegen de eerste vloot en de volgende bootladingen Europese kolonialisten. De video laat ons duidelijk de poging tot genocide zien- massamoorden, ziektes, verkrachting en gevangenschap, daar kregen de Aborigines mee te maken.

"Secret Country" is een programma wat gemaakt werd voor de televisie en is belangrijk omdat getoond wordt dat de Aborigines nog steeds in Australië leven en de laatste twintig jaar hun verzet hebben versterkt en aan het terugvechten zijn.

DONDERDAG 29 SEPTEMBER

"Black Death"- een "Four Corners" televisiedocumentaire, duur 30 minuten.

Er bestaan sterke bewijzen dat veel gearresteerde Aborigines door de politie vermoord worden. Tot nu toe, sterven er nog steeds een alarmerend aantal Aborigines in de politiecel of gevangenis. In 1987 waren er meer dan 20 verdachte sterfgevallen. Tot voor kort is het Australische publiek onkundig gehouden van deze feiten, maar nu komt de waarheid langzamerhand aan het licht. In verlegenheid gebracht door deze situatie werd de Australische regering gedwongen een onderzoek te doen naar deze doden, bekend als de "Royal Commission". Dit onderzoek zal de verdachte omstandigheden bekijken waaronder 100 Aborigines in gevangenschap de laatste vijf jaar zijn gestorven.

"Black Death" is een film gemaakt voor de Australische televisie. Het was één van de eerste onderzoeksfilms om het publiek te informeren over de lugubere omstandigheden waaronder 4 Aborigines stierven.

1983 John Pat, 16 jaar oud, West-Australië

1983 Binki Simpson, West-Australië

1984 Charlie Michael, 31 jaar oud, West-Australië

1984 Robert Walker, 25 jaar oud, West-Australië

Door het geheel in scène te zetten, worden alle feiten en bewijzen in detail onderzocht. Uit de video blijkt dat de situatie voor Australische Aborigines in feite niet beter is dan de situatie van zwarten in Zuid-Afrika.

Australische Aborigines vormen een zeer onderdrukte en misbruikte minderheid, gedwongen te leven in derde wereld-omstandigheden, maar tegelijkertijd wonen in een moderne geïndustrialiseerde maatschappij. De Aborigines zijn echter met behoorlijk succes aan het vechten om de oudste en één van de rijkste culturen op aarde te laten overleven.

DONDERDAG 6 OKTOBER

"My survival as an Aboriginal"-video door Essie Coffey, duur 50 minuten.
(hoe ik als Aboriginal overleef)

Aboriginals (Murrawarri) is een aanduiding voor de oorspronkelijke zwarte bevolking van het Noord-Westelijk deel van Nieuw-Zuid Wales (Australië).

Door de eeuwen heen is dit volk onderdrukt door de blanke invasie uit het Westen, verdreven van hun oorspronkelijk grondgebied; gedurende de laatste decennia vooral vanwege de uranium-vondsten in dit gebied. Essie Coffey is zelf een Murrawari. Zij maakte deze film en vertelt erin hoe haar volk leeft en lijdt onder deze onderdrukking. Zij is zich bewust van het feit dat alcoholisme, depressie en ontwrichting het gevolg zijn van het verlies van de oude cultuur.

Zij is een stuwende kracht in haar omgeving en zij maakt de mensen om haar heen opnieuw vertrouwd met de oude leefgewoonten en de kennis van de natuur. Zij leert hen trots te zijn op hun eigen cultuur, en deze opnieuw te ontdekken. Het is de eerste film, die door een Aboriginal zelf gemaakt is.

NA DE VIDEO'S ZAL ER OP IEDERE AVOND IEMAND WAT MEER VERTELLEN OVER HET BETREFFENDE ONDERWERP

De informatie avonden zijn georganiseerd door een aantal mensen die zich betrokken voelen bij de strijd van de Aborigines i.s.m. Aboriginal Solidarity Campaign '88 (ABSOC'88). Het idee erachter is kort weergegeven: mensen informeren, interesseren en betrokken laten worden bij de strijd van de Aborigines. Naast deze informatie avonden is er binnenkort een hoop te doen in Nederland rond de Aborigines. Zo komen er van 15 tot en met 24 oktober twee Aborigines naar Nederland, hun bezoek zal vooral in het teken staan van het voorgenoemde bezoek wat Koningin Beatrix en enkele top-politici aan Australië brengen. In de periode van 28 oktober tot 3 november zijn er ook mensen in Europa met een anderhalf uur durend retrospectief van filmmateriaal. Een tussenstop in Nederland is mogelijk, maar er wordt nog naar een goede lokatie gezocht. Je ziet aanknopingspunten genoeg om hier wat mee te doen.

Tot 21 september, 20.00u, Buitenom 214 Den Haag

HONGERSTAKING MAROKKANEN

Op 9 september j.l. vond er in Amsterdam een solidariteits-manifestatie plaats voor de Hongerstakers van Marrakech. Hierover wat meer informatie.

Gevangenen in Marokko houden regelmatig hongerstakingen om verbetering van hun gevangenisomstandigheden te verkrijgen. Voor de politieke gevangenen betekenen deze verbeteringen tevens een middel om als "politiek" erkend te worden.

In januari 1984 braken in Marokko de 'broodrellen' uit. In Marrakech werd, net als in veel andere steden, spontaan massaal gedemonstreerd. In aansluiting hierop werden er vele arrestaties verricht en veel mensen werden veroordeeld.

Op 25 mei 1984 sprak de strafrechtbank van Marrakech het vonnis uit over 31 jonge mensen. Vijftien van hen werden veroordeeld tot straffen van 1 tot 5 jaar, vier tot 8 jaar, zes tot 10 jaar, twee tot 12 jaar en vier tot 15 jaar opsluiting.

In aansluiting op deze veroordelingen begonnen verschillende gevangenen een hongerstaking. Hun eisen waren heel eenvoudig:

- * recht om te studeren
- * recht om de in Marokko wettig toegestane kranten te lezen
- * recht om rechtstreeks bezoek van hun familie te ontvangen.

Als de gevangenen echter op deze eisen zouden zijn ingegaan, zou dit geleid hebben tot een bijzondere situatie, die uitgelegd zou kunnen worden als erkenning van het feit dat zij politieke gevangenen waren.

Op 18 juli 1984 sterft een van de gevangenen, Meskini, in de gevangenis van Beni-Mellal, waar hij naar overgebracht was.

Op 28 augustus sterft Douraïdi Moulay Boubaker op zijn beurt in Marrakech en op de 29e volgt z'n vriend Bel Houari Mustapha.

Jaarlijks wordt eind augustus in Marokko door familie en vrienden hun dood herdacht. In 1986 werd deze herdenkingsbijeenkomst bijgewoond door een Nederlandse vertegenwoordiger van de Marokko Komitees in Europa.

In mei 1985 begon een andere groep van jonge gevangenen, waaronder de broer van Douaïri Moulay Boubaker, een nieuwe hongerstaking van onbepaalde duur met dezelfde eisen. De toonzetting van hun communiqués vormde ronduit een uitdaging aan de Marokkaanse autoriteiten, hetgeen te verklaren is door hun jeugdige leeftijd en de barre omstandigheden waaronder zij moeten leven.

De staking werd onderbroken gedurende de Ramadan, maar onmiddellijk daarna weer hervat.

In augustus van dat jaar geraakten ze in coma en professor Min-kovski, die door de families te hulp geroepen was, slaagde erin, hen te laten overbrengen naar het Averoesziekenhuis in Casablanca. Zelf werd hij echter niet bij hen toegelaten. Drie jaar na het begin van hun hongerstaking bevinden zij zich nog steeds in dat ziekenhuis, vastgeklonken aan hun bed, kunstmatig gevoed via een sonde. Niemand heeft hen ooit kunnen opzoeken, zelfs hun familie niet.

Op 24 januari 1988 is één van hen, Ahmed Bouziani, vrijgelaten na zijn straf uitgezeten te hebben. "Toen hij uit de gevangenis kwam en wij hem zagen, zag hij eruit als een holbewoner", vertelde een familielid. "Zijn haar hing op z'n rug en zijn nagels waren centimeters lang. Het heeft een week gekost om z'n huid schoon te krijgen en de korsten vuil te verwijderen".

De vrijlating van Ahmed Bouziani vormt de eerste mogelijkheid in drie jaar tijd om nieuws te krijgen van hen die op meedogenloze wijze al die tijd in isolatie waren en nog steeds worden gehouden. Ondanks de risico's die hij daardoor loopt, heeft Ahmed Bouziani zich bereid verklaard om getuigenis af te leggen. Op verzoek van de Marokko-Komitees in Europa heeft hij zich door de Franse arts Helène Jaffa laten onderzoeken, om rapport uit te brengen.

De volgende vijf jonge mensen zijn nog steeds geïsoleerd in het ziekenhuis van Averoes:

- * Aharat Hassan
- * Bari Hocine
- * Douraïdi Moulay Tahar
- * Jaouhari Nourredine
- * Skiti Kaural

Voor verdere informatie kan je contact opnemen met:
Marokko Komitee
Postbus 15290
1001 MG Amsterdam
020-736869 (vrijdagmiddag)

STOP KERNREAKTOR DELFT

Op 31 mei is in Delft de "Kampanjegroep Stop Kernreaktor Delft" opgericht o.a. n.a.v. het 25-jarig bestaan van de reaktor (IRI).

Het is o.a. de bedoeling om de delftse bevolking te informeren over het IRI en (kern-)energie in het algemeen. Dit eventueel gekombineerd met prikakties, petitie e.d. Verder ligt het in de bedoeling om druk op de verantwoordelijke instanties uit te oefenen.

Dit najaar wil men aan de slag, maar er zijn nog wel meer mensen nodig. De volgende bijeenkomst is op 27 september om 20 uur in de Koorbeurs.

Meer info: Stop Kernreaktor Delft, Nickersteeg 3, Delft.
Tel. 015-570912

VROUWEN FILM AVOND

DEN HAAG
ZAAL 4, BUITENOM 214

"Una giornata particolare"
Daarna discussie over vrouwen en fascisme.

20.00 uur zaal open
20.30 uur video
entree drie gulden

"JULLIE OVERSCHATTEN ONZE MACHT"

In de NRC van vorige week werd in een verwijzing naar een interview in Der Spiegel (van 5 sept) gezegd dat de interviewers zich opwerpen als woordvoerders van de radicale kritiek op het IMF. Nieuwsgierig geworden, het stuk maar eens gelezen.

Inderdaad een redelijk kritisch interview, maar wel een waarbij de directeur van het IMF, Michel Camdessus, het laatste woord heeft.

Er worden wel kritische vragen gesteld over de schuldenlast van de Derde Wereld-landen, maar er

wordt niet of nauwelijks ingegaan op het feit dat het IMF alles benadert vanuit de kapitalistische groei-ekonomie, en ook niet op het feit dat er duidelijke politieke voorkeuren binnen het IMF zijn voor diktaturen als Chili en tegen landen als Nicaragua. Toch wel een aardig interview, hieronder volgt de vertaling.

IMF-Chef Camdessus, SPIEGEL-Redakteur*: „Ich freue mich auf Berlin“

IMF-DIREKTEUR CAMDESSUS OVER DE SCHULDENLAST EN DE IMF-KRITIEK

Der Spiegel: Mijnheer Camdessus, bent u bang voor Berlijn?

Camdessus: Waarom zou ik?

Sp: Het jaarlijkse kongres van de Wereldbank en het IMF dat eind deze maand in Berlijn plaats vindt, kan wel eens wat ongemakkelijk worden voor u. Zoals u weet heeft een brede koalitie van critici protesten tegen het kongres aangekondigd.

C: Ik verheug me op Berlijn. De kritiek die ons daar wacht is belangrijk voor ons, want dat geeft ons de mogelijkheid uit te leggen wat we doen. Het ergste wat het IMF kan overkomen is onverschilligheid. Kritiek, dat bewijst de geschiedenis, is de motor van de vooruitgang.

Sp: Spreekt u zichzelf nu niet alleen maar wat moed in. In Berlijn wachten u zeer vijandige demonstranten, het komt misschien zelfs tot gewelddadigheden.

C: Veel van wat ik uit Berlijn hoor is naar mijn idee zeker te aggressief. Ik hoop natuurlijk dat de discussies met anderen fatsoenlijk kunnen verlopen. Maar we moeten de dingen nemen, zoals ze komen, en proberen er het beste van te maken. In Berlijn uit de ontevredenheid zich, met name onder de jongeren, met name over de toestand in de wereld en vooral over de toestand van de Derde Wereld-landen.

Deze ontevredenheid, dit ongeduld, die ik ook van mijn kinderen ken, is gerechtvaardigd en we nemen die ook serieus.

Sp: Het IMF wordt verweten een instrument van het "Neo-kolonialisme en het Imperialisme" te zijn en dat het de Derde Wereld "sys-

tematisch uitbuit". Velen bestempelen het Fonds als een "Moordmachine" die een "georganiseerde volkerenmoord" bedrijft.

C: Wel, een "Moordmachine" en "Volkerenmoord", dat is toch wel wat overdreven, niet? Dat wordt ook maar door een klein aantal extremisten gezegd. En wij hebben ook beslist geen imperialistische uitbuitingsinstrumenten in de kast. Maar tot op heden is de kritiek goed beargumenteerd. Ik heb de laatste weken met veel interesse vele stukken gelezen, die bijvoorbeeld uit de hoek van de kerken kwamen of door de vakbonden gemaakt waren. Ik ben graag bereid om de dialoog met die groepen aan te gaan. Hun kritiek op ons berust, hoop ik, op een misverstand: Ze overschatten onze invloed en stellen daarom te hoge eisen aan ons. Deze mensen mag men niet in een pot met de extremisten gooien.

Sp: Is het teveel gevraagd, als er van het Fonds gevraagd wordt, dat het de schuldenkrisis oplost? Een crisis waaraan het zelf medeschuldig is.

C: Voor de schuldenkrisis en de armoede in de Derde Wereld zijn er vele redenen. Ik weet niet, wie daar de grootste verantwoordelijkheid voor draagt. Ik weet wel, dat we het in de toekomst beter moeten doen dan in het verleden.

Sp: Wij vragen een beetje geduld, maar we willen nog even bij het jongste verleden blijven. Is het IMF de afgelopen jaren niet totaal in gebreke gebleven? Het kon toch het ontstaan van de schuldenkrisis niet verhinderen..

C: Wat hadden we dan moeten verhinderen?

Sp: U had toch op zijn minst de handelsbanken kunnen aanmanen om de Derde Wereld niet met geld te overstromen.

C: Dat hebben we toch gedaan. Ik herinner me dat er al in 78 kritische geluiden binnen het IMF waren, die zeiden: Let op deze schulden worden een tijdbom.

Sp: Gemaand worden, zonder de nodige druk.

C: Daarvoor was er gewoonweg teveel geld bij de banken, dat belegd moest worden. Daarbij stond het Fonds machteloos.

Sp: En bij de oplossing van de schuldenkrisis lijkt het Fonds ook wel machteloos.

C: Dat zie ik niet zo. Het IMF heeft samen met de betrokken landen uit de Derde Wereld, de Industrie-landen en de Handelsbanken verhinderd, dat de schul-

denkrisis van 1982 een algemene wereld-financiële en een economische crisis werd. Dat is toch een groot succes.

Sp: U heeft iets ergers verhinderd, maar er is niets verbeterd.

C: Maar, we hebben vooruitgang geboekt. Zeker, alles heeft meer tijd nodig dan we in het begin dachten. Bij de schuldenkrisis - dat hebben we ondertussen geleerd - gaat het niet alleen om een financiële ongelijkheid in de economie. Er zijn niet alleen wat betalingsbalansen in wanorde. Wij zijn er mee bezig, om alles weer in het reïne te brengen.

Sp: Vanaf het begin van de schuldenkrisis is de toestand van de ontwikkelingslanden dramatisch verslechterd, de schuldenlast is sinds 1982 met 40% geste-

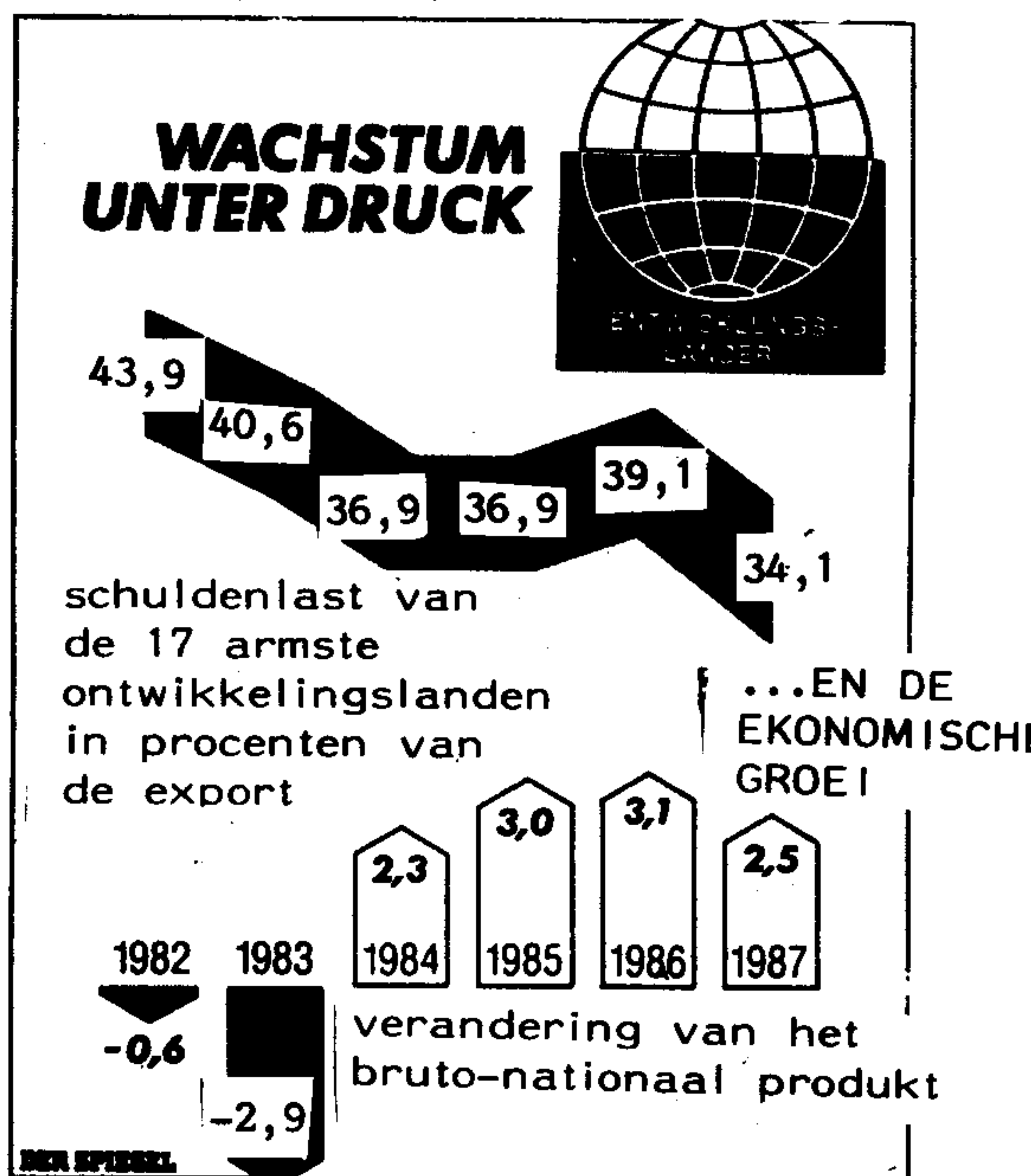
gen tot 1,2 Biljoen dollar. Hoe kan u dan van een vooruitgang spreken?

C: Dat klopt, de absolute schuldenlast is groter geworden. Maar dat kan ook niet anders, als er opnieuw wordt geïnvesteerd, om de groei te vergroten.

Sp: De investeringsquote is de afgelopen jaren gezakt.

C: Ook dat klopt, dat is geen tegenspraak. Begin jaren 80 lag de quote rond de 25 procent van het bruttonationaalprodukt. Tegenwoordig ligt dat rond de 17 procent. Dat is misschien te weinig. Maar uiteindelijk gaat het om de kwaliteit van de investeringen, en die is - niet in de laatste plaats dank zij ons - verbeterd.

Sp: U bent de hoofdzaak vergeten: de arme landen zijn steeds

Sp: Het IMF haalt de laatste twee jaar meer geld uit de Derde Wereld, dan er wordt uitgeleend. De terugbetalingen van de Schuldenlanden overtreffen de leningen. Laat u de Derde Wereld-landen daarmee niet in de steek?

C: Neen, zeker niet. Weliswaar kunnen de globale getallen van de afgelopen twee jaar de indruk wekken dat het IMF zich uit de Derde Wereld terugtrekt. Maar nu wordt duidelijk dat wij aan het begin van de schuldenkrisis tamelijk alleen stonden als geldgever. De aanzienlijke kredieten die we destijds gegeven hebben, worden nu terugbetaald.

Sp: En met deze terugbetalingen lopen hun nieuwe kredieten niet gelijk?

C: Ja, maar dat ligt niet aan de onwil van de kant van het IMF. Als bijv. Brazilië al vorig jaar bereid was geweest hun begrotingstekort af te bouwen, dan hadden wij het land al in 1987 de 1,4 miljard dollar geleend, die we nu geven. Als de schuldenlanden zich tot een gezond economisch plan zouden verplichten, dan kregen ze ook de nodige kredieten.

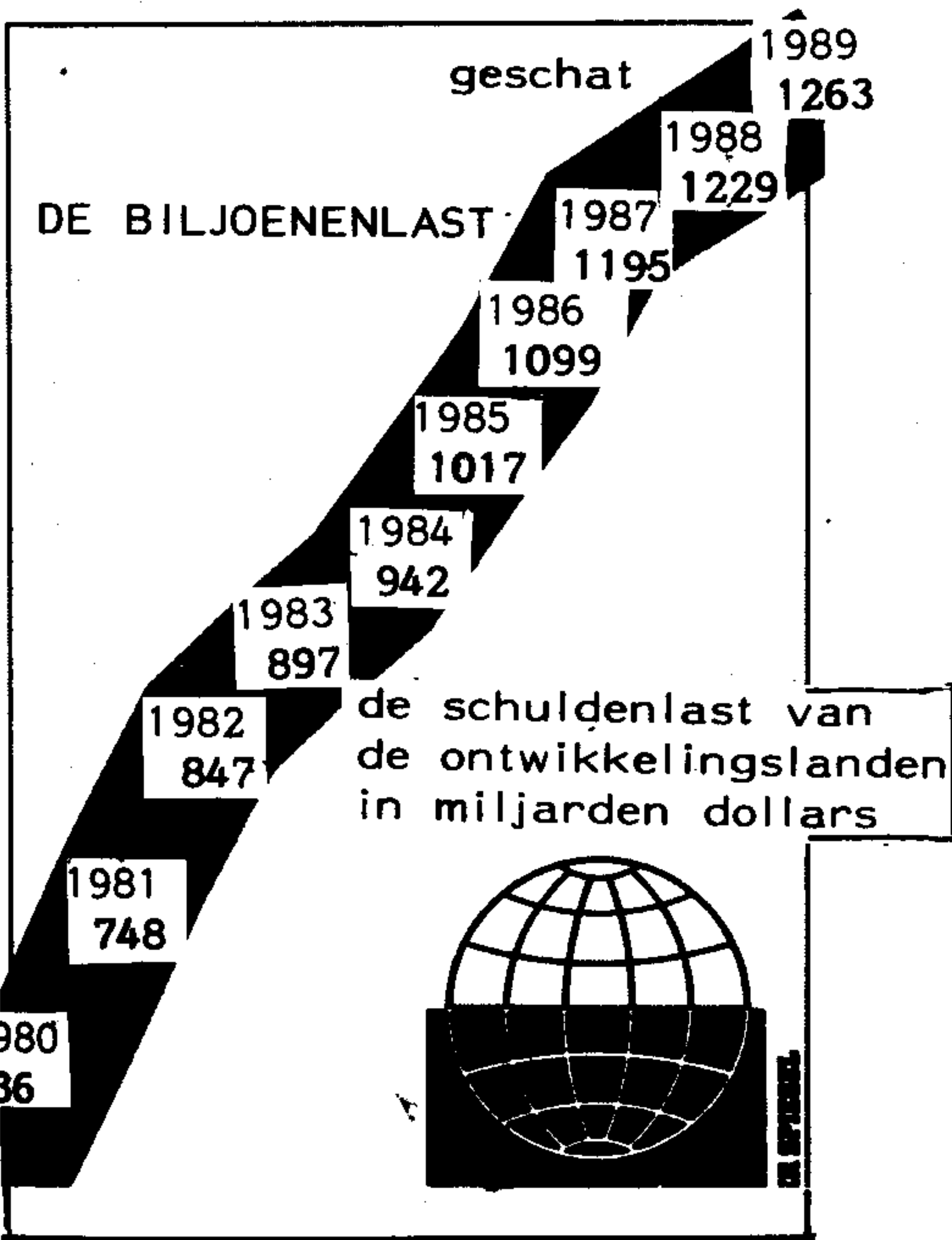
Sp: De handelsbanken hoeven nu minder angst te hebben voor een bankroet dan vroeger, wanneer een groot schuldenland z'n betalingen stopzette. Is het niet de politiek van het IMF geweest, de afgelopen jaren, om voor alles de handelsbanken de gelegenheid te geven om reserveringen voor probleemkredieten te maken?

C: Het is duidelijk dat de banken er nu beter voor staan dan in 1982. Maar daar vind ik niets slechts aan. Daar heeft toch iedereen baat bij: de spaarders, de banken, de industrie- en de schuldenlanden.

Sp: Des te minder de banken van de schuldenlanden te vrezen hebben, des te minder zijn ze erin geïnteresseerd om deze landen met nieuwe kredieten voor een mogelijke ineenstorting te behoeden.

minder in staat om hun schulden af te bouwen, omdat hun bescheiden export niet meer de som op kan brengen om hun schulden terug te brengen.

C: Daar moet u wel onderscheid in maken. De schuldenlanden hebben zich enorm ingespannen, en ondanks de verslechtering van hun exportprijzen hebben ze hun betalingsbalansen duidelijk verbeterd. Ondanks die inspanningen is het verschil tussen schulden en export tussen 1982 en 1986 groter geworden. Het vorige jaar is dat verkleind, en dat zal ook komend jaar zo zijn. We moeten onze inspanningen vergroten, zonder twijfel. Onlangs hebben we een onderzoek afgesloten naar onze instrumenten, die het mogelijk maken om de schuldenkrisis gericht aan te pakken dan vroeger. We hebben acht miljard dollar voor de armste landen gereserveerd, en ook voor de minder arme landen kunnen we nu meer doen.

Zoals u weet worden er nauwelijks nog nieuwe kredieten gegeven aan de Derde Wereld-landen.

C: Dat is niet helemaal juist. Hoe kunnen dan de schulden stijgen, zoals u net zei?

Het is beslist niet alleen de verantwoordelijkheid van de banken, om de Derde Wereld-landen meer geld te lenen, maar het is ook wel in hun eigen belang. Alleen als de ontwikkelingslanden investeren, weer een gezonde groei krijgen, is er op de duur in de industrielanden groei mogelijk. Maar een voorwaarde voor nieuwe kredieten is natuurlijk, dat de schuldenlanden zich verplichten tot een gezonde economische politiek.

Sp: En dat houdt meestal in: lage lonen, hoge prijzen voor levensmiddelen, lage staatsuitgaven en daardoor vaak weinig geld voor onderwijs en gezondheidszorg. En dat alles gaat bovenal ten koste van de armste bevolkingslagen.

C: Dat verwijt wordt ons vaak gemaakt. Daarom hebben wij eens laten onderzoeken, welke sociale effecten onze aanpassingsprogramma's hebben. Het resultaat was: niets schaadt de armsten der armen meer, dan als alles verdergaat zoals tot nu toe. Van een zo mogelijk inflatie-vrije economische groei profiteren ook de armen, en die hebben het het hardst nodig.

Sp: Op lange termijn gezien, kan dat kloppen. Maar het probleem is hoe overleven de armen de overgangsfase?

C: De aanpassingskosten van de overgangsfase leveren inderdaad een moeilijk probleem op, waarmee we ons voortdurend bezighouden. Zo proberen we met aanpassingsprogramma's samen met de regeringen om voorzorgsmaatregelen te treffen, die er speciaal op zijn gericht om de armsten tegen de directe gevolgen van de aanpassingen te beschermen.

Maar het IMF heeft niet veel invloed op hoe de verschillende landen die aanpassingskosten verdelen. Wij kunnen alleen zeggen: Jullie moeten het begrotingstekort terugdringen. Het is niet aan ons om vast te stellen, waarop bezuinigd moet worden. We kunnen ons niet in de binnenlandse aangelegenheden van deze landen mengen. Zo betreuren wij het bijv. zeer dat de uitgaven voor leger en politie slechts zelden ter discussie staan. Maar wij kunnen er niets aan veranderen, slechts onze adviezen geven.

Sp: Dat klinkt nogal huichelachtig. U mengt zich toch voortdurend in de binnenlandse aangelegenheden van ontwikkelingslanden. Als u deze landen een economisch programma naar uw idee oplegt, is dat dan geen inmenging?

C: Onze statuten staan ons alleen toe, dingen op te leggen, die er direct toe dienen het evenwicht

van de betalingsbalans van een land weer te herstellen. Als wij dus de afbouw van het begrotingstekort verlangen, dan wordt dat door onze statuten gedekt.

De samenhang tussen de hoogte van de uitgaven voor de volksgezondheid en de betalingsbalans is echter moeilijk te bepalen.

Sp: Waarom eigenlijk? De armen maken in de meeste schuldenlanden de meerderheid van de bevolking uit. De aanpassingsprogramma's kunnen op de duur alleen uitgevoerd worden, als de politici de meerderheid van het volk achter zich hebben.

C: Dit argument gebruiken mijn medewerkers en ik ook altijd. Maar wij kunnen slechts adviseren, niet opleggen.

Sp: U riskeert dus liever dat vele mensen uw aanpassingsprogramma's niet overleven, dat deze programma's het idee van democratie in de Derde Wereld ondermijnen en diktaturen voorrang geven - zoals in Chili.

C: Over die vraag diskussieer ik vaak - vooral met mijn vrienden in Latijns-Amerika. Ik ben er van overtuigd, dat niets de democratie meer versterkt dan een gezonde economische politiek. Wij staan voor een gezonde economische politiek en werken er dus aan mee, de democratische tendenzen in de Derde Wereld te bevorderen.

Sp: Op de lange duur heeft u misschien gelijk. Maar op de lange duur zijn we allemaal dood.

C: De regeringen van de schuldenlanden moeten de moed opbrengen hun volk de waarheid te zeggen ook als dat voor velen onaangename konsekwenties heeft. Ik ben er van overtuigd dat de volken die moed zullen belonen.

Sp: Die moed is slechts zelden aanwezig. In het beste geval verschuilen de politici van de schuldenlanden zich achter het IMF en gebruiken die als zondebok.

C: Ik ben niet bereid om de zondebok te spelen. Als een land het IMF daarvoor wil gebruiken, dan is er niet overtuigend genoeg besloten om de noodzakelijke structuuraanpassingen uit te voeren. Dan is het beter dat land niet te ondersteunen.

Sp: "Noodzakelijke structuuraanpassingen" betekent in uw spraakgebruik telkens, dat de ontwikkelingslanden zich moeten aanpassen in de wereldeconomie, dat groei en ontwikkeling alleen maar door een vergrote export mogelijk is. Maar deze ontwikkelingstheorie valt of staat met de bereidheid van de industrielanden, om deze export uit de Derde Wereld op te nemen.

C: Dat ziet u juist. Ik moet u bekennen, dat ik daar ook regelmatig mijn twijfels over heb, of die bereidheid bij de industrielanden wel aanwezig is. We moeten de regeringen van deze lan-

den ervan overtuigen, dat het ook in hun belang is, om de markten voor produkten uit de ontwikkelingslanden te openen, want de industrielanden kunnen op de lange termijn niet zonder een groeiende markt in de Derde Wereld.

Sp: Maar politici denken er nu eenmaal voornamelijk aan, hoe ze bij de volgende verkiezingen weer een meerderheid krijgen. Zo zijn de regeringen in de EEG-landen er maar matig in geïnteresseerd de handelsbarrières voor produkten uit de ontwikkelingslanden af te breken - daar zitten hun kiezers niet.

C: Hetzelfde geldt voor Japan en voor de Verenigde Staten.

Sp: Het protektionisme van de industrielanden, de economische ongelijkwaardigheid - het blijkt elke keer weer dat het IMF alleen voor de ontwikkelingslanden bepalingen kan maken, omdat die het geld nodig hebben. Op de rijke industrielanden heeft het IMF daarentegen nauwelijks invloed.

C: Laten we zeggen: geen direkte invloed. Ik kan tegen de industrielanden alleen maar zeggen, dat ze ook wat moeten doen aan de ongelijkheid. Dat is het belangrijkste economische probleem aan het eind van deze eeuw. En ik zie, dat de zeven belangrijkste industrielanden, de zogeheten G 7, de afgelopen twee jaren bij de coördinatie van hun economische ontwikkeling vooruitgang geboekt hebben. Ik ben vol vertrouwen, dat het lukt om deze uitdaging aan te gaan. We hebben geen andere keus. Hier staat de welvaart en de groei van de wereld op het spel.

Sp: Bent u in de grote industrielanden al op dezelfde inzichten gestuit?

C: Als het de industrielanden niet lukt om hun economische politiek beter te coördineren en hun handelsembargo's af te breken, dan is de schuldenkrisis niet op te lossen. Als de schuldenkrisis niet opgelost wordt, dan kan de Derde Wereld niet op eigen benen staan. En dan is het vroeger of later ook met de welvaart van de industrielanden gedaan. De industrielanden hebben de markten van de Derde Wereld dringend nodig, om verder te kunnen groeien.

Sp: Een indrukwekkende theorie..

.....
C: We zullen in Berlijn proberen, daar begrip voor te krijgen, dat we deze wereld in zijn geheel moeten bekijken. Alle betrokkenen, de industrielanden, de banken en de internationale organisaties moeten hun bijdrage leveren als ze de welvaart willen vergroten, en het protektionisme en de armoede willen bestrijden.

Sp: Mijnheer Camdessus, we bedanken u voor dit gesprek.

MANNEN

en

ANTI-PATRIARCHALE STRYD

De laatste tijd zijn er in de Zwarte aardig wat stukken verschenen die ingaan op de diepere inhoud van ons politieke verzet. Er wordt een begin gemaakt met de praktische uitwerking van begrippen als solidariteit, anti-imperialisme en herstructurering. Bijna parallel aan deze discussie verschijnen er regelmatig stukken van vrouwen over anti-patriarchale strijd en hoe daar vorm aan te geven.

Het lijkt erop of vorm geven aan die strijd alleen een vrouwenzaak is, die ons mannen niet aangaat. Ik denk dat, willen we bevrijdingsstrijd serieus nemen, ook wij onze visie op patriarchale onderdrukking en de strijd daartegen moeten ontwikkelen.

D'r is al veel geschreven over patriarchale onderdrukking, maar ook zonder d'r over te lezen is het iets waar we bijna dagelijks mee te maken hebben. De dagelijkse berichten in de kranten over seksueel geweld, de arbeidsdeling, de bevolkingspolitiek, stuk voor stuk voorbeelden van directe patriarchale onderdrukking.

Een onderdrukking die voor vrouwen heel direkt is, terwijl wij als mannen die onderdrukking niet ervaren. Wij zijn immers mannen in een mannenwereld met alle privileges van dien.

We kunnen alleen wel inzien dat het patriërchaat een machtsstructuur is die gebaseerd is op vrouwenonderdrukking, die bijna overal in de maatschappij is terug te vinden. We zijn d'r ook zelf mee volgepropt en opgevoed om het patriërchaat van vader op zoon in stand te houden.

Het is belangrijk om te beseffen dat het een systeem is wat niet in onszelf verankerd zit, maar wat van buiten wordt opgelegd. Voor mannen gebeurt dit meestal op de subtiel ideologische manier, terwijl vrouwen juist blootstaan aan de gewelddadige kant van het patriërchaat.

Grof gezegd is dit dan gelijk het grote verschil tussen mannen en vrouwen binnen het patriërchaat, maar ook binnen de beweging. Veel vrouwen komen heel direkt vanuit hun eigen positie in verzet, terwijl wij mannen.....?

Ja, wat is ons uitgangspunt in anti-patriërchale strijd? Is het een kwestie van solidariteit of toch ook eigen belang?

Solidair zijn we, zeker als het ons heel direkt gevraagd wordt, dan plakken we ook nog eens overal het woordje anti-patriërchaal achter en dan houdt het wel weer op geloof ik. Als het er echt op aan komt geven we geen vorm aan onze solidariteit. Werkelijke solidariteit vraagt geen ja en amen, maar vraagt een houding waaruit wel spreekt dat we patriarchale onderdrukking serieus nemen en dus ook onze uitgangspunten in de strijd voor bevrijding veranderen.

Anti-patriërchale strijd zal in moeten houden dat we ons telkens weer af moeten vragen hoe het zit met de positie van vrouwen binnen het geheel en dat ook in onze praktijk mee moeten nemen.

Een voorbeeld: in de verklaring van het Revolutionair Commando Pasaremos wordt vnl. ingegaan op de rol die Philips speelt voor het Zuid-Afrikaanse repressie-apparaat. Philips is echter juist aan te pakken vanwege de grote rol die het bedrijf speelt in de vrijhandelszones in Maleisië en Zuid-Korea. Elektronicabedrijven uit de hele wereld hebben daar hun productiebedrijven naartoe verplaatst en de fabriekshallen worden voor 90 % bevolkt door vrouwen, die onder verschrikkelijke stress (saai werk, hoog tempo) werken en daarvoor waanzinnig lage lonen krijgen. Het is verboden zich te organiseren in vakbonden en bijna iedereen die toch in verzet komt staat ontslag te wachten. De rechtvaardiging van Philips en andere bedrijven halen ze uit hun visie op vrouwen: "ze zijn van nature precieser, sneller en hebben minder nodig".

Het is maar een voorbeeld, waarvan er nog veel meer te noemen zijn. Ik bedoel maar te zeggen dat we ons veel meer zullen moeten verdiepen in patriarchale onderdrukking. Niet nog even achteraf, bij het schrijven van een verklaring ofzo, maar juist vantevoren, zodat we misschien wel op heel andere acties of aktievormen komen.

Anti-patriërchale strijd zal ook in moeten houden dat we eindelijk vrouwen eens serieus nemen. Ook daarvoor zullen we ruimte moeten maken binnen onze toch nog steeds mannenbeweging. Een goed voorbeeld is wat dit betreft misschien wel verkrachting. Ook binnen onze kringen is het iets wat nog steeds voorkomt. Onze reactie erop is meestal terughoudend, zoekend naar allerlei excuses door bv. de verkrachter slachtoffer te maken van z'n slechte jeugd, of gewoon door z'n gedrag te rechtvaardigen, want het is toch zo'n goeie axievoerder. Altijd weten we het terug te redeneren op een persoonlijk probleem. Niemand van ons zal zich afvragen of hij niet zelf die verkrachter had kunnen zijn, we verbinden het niet met seksisme en vrouwenonderdrukking, laat staan dat we iets ondernemen.

Anti-patriërchale strijd betekent dan ook een strijd in onze direkte omgeving.

Dat brengt me dan meteen op het eigen belang van mannen bij anti-patriërchale strijd, want zo'n eigen belang is er volgens mij ook wel degelijk.

Het houdt nl. ook in dat we de strijd in onszelf voeren, tegen de ons opgelegde normen die toch voor een groot deel ook van onszelf zijn geworden. Ik schreef het al eerder maar we zijn nu eenmaal mannen in een mannenwereld en tegen die wereld valt niet te strijden als we zelf ook niet veranderen.

OVER RADIKALE BAANLOZ

De mensen aanbidden de oorkondes in de regeringsbureaus (...) Dat is een HEADTRIP man! Een soort magie, en je moet de tegengestelde magie gebruiken om de ban op te heffen. Je moet shockbehandeling toepassen om de kommandoketens open te breken en te desorganiseren, al die door het verstand gesmede handboeien. De mensen moeten buiten zichzelf raken, voordat ze tot hun zinnen kunnen komen (...) Wanneer het begrip magie je niet bevalt, noem het dan tegenkonditionering. Het houdt in, de trip die de maatschappij ons heeft aangemaakt, te vervangen door onze eigen trip.

Illuminatus

I.
De opbouw van een massaal baanlozenverzet, los van politieke partijen en vakbonden, staat de komende jaren op de politieke agenda. Wie zich daarbij niet wil beperken tot pure belangenbehartiging, maar het gehele kapitalistische en autoritaire systeem hieraf afwijst, staat daarbij voor de vraag: hoe verhoudt de opbouw van het verzet zich tot de ontwikkeling van een revolutionair bewustzijn onder de mensen?

De 'strijd' tegen de crisispolitiek heeft zich de afgelopen jaren vrijwel steeds beperkt tot het opvoeren van dezelfde voorstelling. Eerst kondigt de staat bepaalde bezuinigingsmaatregelen af; de getroffen groepen beginnen moord en brand te schreeuwen; als het meezit worden de maatregelen dan iets verzacht; waarop het circus weer opnieuw begint.

Af en toe worden er ook wel pogingen ondernomen om alle gepakte groepen samen moord en brand te laten schreeuwen. Die mislukken dan mede daardoor, dat niet geprobeerd wordt een positieve alternatieve politiek te ontwikkelen. De enige overeenkomst tussen de groepen is dat ze tegen Lubbers zijn (vergelijk de ontwikkelingen rond de RAAP-demo in Den Haag vorig jaar).

We kunnen alleen uit deze defensieve hoek komen door een radikale visie en praktijk, als alternatief voor het bestaande, te formuleren. Hiertegen stellen sommigen, dat de 'gewone' mensen (wie dat ook mogen zijn) daarvoor nog niet 'rijp' zijn; en dat het belachelijk is om anno 1988 over revolutie te praten. Dit is de zoveelste ronde in een nu wel heel oud debat. Natuurlijk is er op het moment geen vooruitzicht op revolutie in Nederland. Maar het is nooit te vroeg om een revolutionair bewustzijn, dwz een breuk met het bestaande, te verspreiden. En dat niet alleen vanuit de studeerkamer, maar ook en juist daar waar de mensen gekonfronteerd worden met de shit van alledag: op hun werk, bij de sociale dienst, in hun woonomstandigheden, met de GEB-rekening enz. enz.. Waarbij de belangenbehartiging niet uit het oog wordt verloren, maar juist radikaler en kompromislozer gevoerd.

II.

Wat voor inhoud heeft dat revolutionaire bewustzijn? We kunnen twee delen onderscheiden. Het eerste bevat een bepaald besef over hoe de maatschappij in elkaar steekt (a). Het tweede deel bevat de mogelijkheden tot verzet in de huidige situatie (b).

a) Voor de meeste mensen bestaat het sociale en politieke leven uit een groot aantal losse feiten, waarvan de onderlinge verbanden verborgen zijn. De massamedia, de voornaamste informatiebronnen, doen ook geen moeite die verbanden te verhelderen. Apartheid in Zuid-Afrika en de gasprijen in Nederland, of kortingen op de uitkeringen en de eenwording van Europa: wat heeft dat in godsnaam met elkaar te maken? Het is onze taak, die verbanden wél bloot te leggen: duidelijk te maken dat de kapita-

listiese structuur van de wereld-economie de direkte oorzaak van onze dagelijkse problemen is. Dat de crisispolitiek van Lubbers er niet is om het huishoudboekje van Nederland in evenwicht te brengen. Dat elke Nederlander via zijn gasrekening jaarlijks meer dan 200 gulden aan Shell en Esso betaalt, en waarom. En dat de parlementaire democratie de mensen er alleen maar van weerhoudt hun leven in eigen hand te nemen. Kortom: het besef van een imperialistische wereldorde, die omver moet voordat de wereld helemaal naar de verdommenis is gegaan, en vervangen door een vrijheidslievend kommunisme, te verspreiden.

b) Elk besef blijft een abstracte konstruktie zolang mensen het niet in hun handelen verwerklijken. Tegen het machteloze gevoel van alledag ontwikkelen en verspreiden we onze verzetsmiddelen. Tegenover dat wat ons geleerd is dat we mogen doen verkennen we wat we kunnen doen. Het bevrijdende gevoel dat je hebt, als je voor de eerste keer de machthebbers te slim af bent geweest (al is het maar door je meter te kantelen), is een beslissende stap naar een breuk met het bestaande. Zonder de medewerking van de onderdelen kan geen systeem functioneren.

Betaalstaken (jatten, kraken enz.), sabotage, non-koöperatie, het zijn maar enkele van de middelen die zowel als belangenbehartiging, als ontregeling van het systeem en als terugname van de controle over je leven beschouwd kunnen worden.

III.

In de huidige fase van de strijd hebben de radikale/revolutionaire groepen maar een minieme omvang. De eerste taak moet daarom zijn het verder verspreiden van een revolutionair bewustzijn: het losweken van mensen uit hun aangeleerde sociale rollen, uit hun slaafse vervulling van hun positie binnen het produktie-apparaat of als arbeidsreserve. Dit kan op tal van manieren: bijvoorbeeld de propaganda-van-de-daad acties rond Prinsjesdag. Of door op de anti-armoede demo van de FNV (8 oktober in Amsterdam) op fantasievolle manier onze verzetsmiddelen te propageren, tegenover de gezapige folklore van de gevestigde vakbeweging. Op korte termijn (=een paar jaar) moeten we streven naar een stelselmatige toename van de chaos, op straat, in de bedrijven enz., als reactie op de krisispolitiek. Chaos is het enige wat de machthebbers werkelijk bedreigend vinden, wat ze niet kunnen inkapselen.

Maar we moeten ook op lange termijn kijken, een fundamenteel alternatieve politiek formuleren. Nadenken, hoe we ons offensief moeten organiseren. Er zijn al initiatieven gaande voor verdere samenwerking tussen groepen rond de krisispolitiek, anti-imp klups, buitenlandse groepen enz.. Een centraal vraagstuk zal in de discussies moeten worden: welke delen van de bevolking zijn, gezien hun klassepositie, vatbaar voor een revolutionair bewustzijn? Het gaat te ver om daar hier verder op in te gaan: stof genoeg voor een hele serie artikelen. Maar de vraag moet gesteld blijven worden en niet afgedaan met vage kreten als 'de arbeidersklasse' of 'de onderklasse'. Het gaat niet alleen om het aanwijzen van een klasse, maar ook en vooral om de ontwikkeling van een gevoel van verbondenheid tussen verschillende lagen daarbinnen. En dat is geen studeer-kamervraagstuk, maar een probleem van praktische politiek.

Vandaag zou het blad Afdruk verschijnen van de anti-fascisme-werkgroep van de PvdA, maar ze hadden het nog te druk met afkrabben van de verf na de laatste jongeren-RaRa-actie. De RaRa-jongeren oefenen met rood-wit-blauwe verf op partijbureaux, terwijl de voorgangers slangen doorsnijden van BP-stations (actief in Australische uraniummijnen).

Omdat ik een vrij-lanceerbare journalist ben en bij het ANP werk, hebben ze mij gevraagd, of ik alvast de telex wil vullen met het oog op de Open Dag in Brunssum.

Afcent gaat daar de deuren eens helemaal opengooien en ook gunt men een kijkje in de elektronische oorlogsvoering, Holland Signaal zal er met een stand zijn. Er rijden bussen vanaf het NS-station in Heerlen naar en van Brunssum.

Tijdens de open dag wordt er snert geserveerd. U ziet hoe Britse militairen hun nummerbord verwisselen. Ook de Amerikanen denken er hard over hiertoe over te gaan.

Elk half uur vertrekt er een safari-bus naar de Duits-Nederlandse grens op zoek naar IRA-terroristen. Britse militairen struinen hier in samenwerking met de Duitse douane de bossen af op zoek naar hun eigen vijand. Zoals bekend leggen IRA-terroristen veel bommen en granaten onder Britse Leylands en Austin Morrissen.

Met het oog op de komende oefening worden opnieuw contingenten terroristen in de grensstreek rond Mönchengladbach verwacht.

Omdat het gevaarlijk kan zijn als smokkelaar of terrorist hier alleen te vertoeven vinden de bezoeken enkel in groepsverband plaats en onder begeleiding. Op de bovenzijde van de bus zijn mitrailleurs gemonteerd, zodat er in noodgeval teruggeschoten kan worden.

Ook krijgt elke passagier zijn eigen handgranaat mee die uiteraard op scherp staat.

Na een onzekere maar spannende tocht door de bossen landen we in Geilenkirchen. Hier stijgen we in een AWACS-toestel die doorvliegt naar vliegveld Valkenburg bij Leiden. Deze tocht vindt slechts om 14.00 en 16.00 uur plaats met beperkte plaatsen.

Onderweg krijgt u een indruk hoe het signaal wordt doorgeseind naar Nieuw-Miligen op de Veluwe. Om het geheel wat meer realiteit te verlenen zullen er drie luchtballonnen trachten het Reichswald over te steken en te landen in het Goffertstadion in Nijmegen.

Indien ze worden opgespoord zullen enige F-16 hen onderscheppen. Een van de F-16 zal bovendien neerstorten op een woonwijk die uiteraard vooraf wordt gewaarschuwd (Dukenburg).

Verder krijgt u in Brunssum te zien hoe bekentenissen worden afgedwongen van werkloze mijnwerkers in de AOW. Want Arbeid Maakt Vrij en oorlog is werk voor Jan Soldaat.

Het Vredes Aktie Kamp (VAK) -Woensdrecht is omgedoopt in VAK-mobiel, een rondtrekkend VAK dus. Op 17 september arriveert 't in Brunssum en 't zal daar blijven tot 23 september. Het doel is om vanuit het kamp allerlei acties tegen militaire objecten te voeren in Brunssum e.o. (bijv. AFCENT, het bos Onderbanken dat gekapt dreigt te worden vanwege de AWACS-vliegtuigen etc.)

De aktieperiode begint dus op 17 september t/m de 23ste en valt samen met de Vredesweek.

17-9: 15 uur verzamelen in kafé De Kachel aan het Lindeplein in Brunssum om van daaruit gezamenlijk naar het kampeertrein te gaan.

Meer info: Vredesburo, Grasbroekerweg 166, 6412 BJ, Heerlen. Tel. 045-722800/725409

**VREDESAKTIEKAMP
IN BRUNSSUM**

ANTI-APARTHEIDSSTRIJD:

ANC ALLEENRECHT?

genomen uit FLAM nr.27)

Er is verdeeldheid in de strijd tegen apartheid. Een verdeeldheid die veel ernstiger is dan die tussen de stromingen die binnen en die buiten de wetten willen strijden. Het is de verdeeldheid tussen de mensen die achter het ANC staan ("characteristenes"), en de mensen die achter het PAC of de BCMA staan ("afrikanistenes en aanhangers van de Zwart Bewustzijnsbeweging"). In dit artikel willen wij aangeven wat de inzet van deze onderlinge strijd is, en proberen we een oplossing te zoeken.

De mensen die naar de film "Cry Freedom" zijn geweest weten het vast nog wel. Je kreeg bij binnenkomst een foldertje in de handen gedrukt van het Komitee Zuidelijk Afrika (KZA) en de Anti Apartheidsbeweging Nederland (AABN). Op dat foldertje stond naast een foto van Nelson Mandela een oproep om het ANC te steunen. Vreemd, want de film gaat toch over Steve Biko. Steve Biko was de oprichter van de Black Consciousness Movement (BCM), een beweging die behoorlijk wat kritiek op het ANC heeft geleverd en dat nu nog doet. Met uitzondering van enkele kleine, meestal Maoïsties georiënteerde groepen doen alle Nederlandse linkse organisaties alsof er geen verschil tussen die twee is en pleiten er zelfs voor het ANC als enige rechtmatige vertegenwoordiger van het Zuidafrikaanse volk te erkennen.

Maar dit is niet waar. Al in 1959 kwam er een splitsing in de gelederen van de anti-apartheidsstrijd. Naast het ANC (Afrikaans Nationaal Congres) werd het PAC (Pan Afrikaans Congres) opgericht. Dit gebeurde om drie redenen. Op de eerste plaats had het ANC in 1955 het Handvest van de Vrijheid aangenomen. Daarin stond onder meer dat Zuid-Afrika behoort aan "allen die er wonen, blank en zwart". Het PAC was het daar niet mee eens.

Zij vond dat het land toebehoorde aan de oorspronkelijke Afrikaanse Bevolking. Binnen het ANC waren ook de Indiëse mensen ("kleurlingen") apart georganiseerd. Het PAC zag hierin het bewijs dat het ANC van het "multi-racialisme" uitging en niet meer voor één mens, één stem zou strijden, maar voor een systeem waarin iedere bevolkingsgroep ("zwarten", "kleurlingen" en "blanken") evenveel afgevaardigden in de regering zou kiezen. Het PAC stelde dat zij als enige voor non-racialisme (één mens, één stem) vocht. Op de derde plaats wees het PAC de samenwerking met kommunistiese blanken af, omdat het marxisme een geïmporteerde, niet-afrikaanse ideologie was.

Het PAC werd een fel anti-kommunistiese organisatie waar blanken geen lid van mochten worden. Later is het PAC heel erg veranderd. Waar ze eerst het ANC van rechts bestreed, probeerde ze later het ANC links te passeren. Het PAC is tot op de dag van vandaag een maoïsties georiënteerde organisatie. Helaas heeft ze zelf nooit duidelijk aangegeven wat ze wilde, behalve dat ze tegen apartheid en tegen het ANC was. Maoïsme is natuurlijk evengoed een geïmporteerde ideologie als marxisme, en haar eigen ideologie (Pan-Afrikanisties Socialisme) heeft ze nooit duidelijk gedefinieerd.

Zelfs in het in 1986 uitgegeven boekje "Zuid-Afrika op het keerpunt-het standpunt van het Pan African Congress of AZANIA over de huidige situatie" komt zij niet verder dan een socialisties AZANIA met een Afrikaanse meerderheidsregering te eisen zonder te vertellen wat die regering dan volgens haar allemaal moet doen.

De enige ons bekende omschrijving van haar ideologie maakte het PAC in haar op 5 april 1959 aangenomen "Pan-Afrikanisties Manifest" Daar staat in dat het PAC zich als deel ziet van de anti-koloniale strijd. De blanke afrikanersters zijn volgens het PAC koloniale bezettersters, die na de bevrijding alleen mogen blijven als ze zich loyaal opstellen aan de wetten van de dan op te richten verenigde staten van Afrika, waarin alle staten "van Algerije tot Azania" zich moeten verenigen.

Na 1969 werd duidelijk dat het non-racialisme versus multi-racialisme argument geen hout sneed. Op de toen te Morogoro in Tanzania gehouden conferentie nam het ANC het besluit dat blanken voortaan volwaardig lid konden worden. Maar daarbij werd tevens verklaard dat "gelijkheid van deelname aan ons nationale front geen meganiese gelijkheid betekent tussen de verschillende nationale groeperingen. Dit zou in de praktijk niet alleen neerkomen op ongelijkheid (opnieuw ten koste van de meerderheid), maar zou ook voedsel geven aan lasterlijke beschuldigingen (...) dat wij een multi-raciaal samenwerkingsverband zijn, beheerst door minderheidsgroepen. Dit is nooit het geval geweest en zal ook nooit het geval zijn."

Helaas valt er over de politieke betekenis van het PAC niet veel méér te zeggen. Of het PAC -sinds jaar en dag erkend door de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid (OAE) en de VN- na de bevrijding een coalitie aan zal gaan met Inkhata om zodoende de "kontraas" van het bevrijde Zuid-Afrika te worden (zie Bluf! nr. 313) danwel de tweede serieus te nemen bevrijdingsbeweging van ZA/Azania vormt is moeilijk uit te maken.

Het probleem is namelijk dat er geen organisatie bestaat die neutrale informatie kan of wil geven over de anti-apartheidsstrijd. Aan de ene kant heb je het blok KZA/AABN/BOA met hun bladen Amandla! en Zuidelijk Afrika Nieuws, die alles afkraken wat kritiek op het ANC durft te hebben.

Aan de andere kant het Azania komitee en het Komitee red de Sharpville Zes en marxisties-leninisties georiënteerde organisaties als GML/RM, KAO/ml/RV en BKN/RS en het blad Azania vrij die min of meer als spreekbuis van het PAK fungeren. We hebben de indruk dat de invloed van het PAC in ZA/Azania zelf erg klein is. De enige ons bekende organisatie die van het Pan Afrikanisties Socialisme uitgaat is de Azanian National Youth Unity (AZANYU), maar op dit gebied weten we niets zeker.

De betekenis van BCM-organisaties voor de zwarte mensen is te vergelijken met die van radikaal-feministiese groepen voor vrouwen. In het eerste prille begin van de strijd die toen nog voorzichtig vrouwenemancipatie werd genoemd werd de strijd gevoerd door organisaties waar zowel mannen als vrouwen 1:1 van konden worden, zoals bijvoorbeeld Man-Vrouw-Maatschappij (MVM). Later bleek dat dit bijna nooit goed funktioneerde. Ook in deze organisaties bleek dat mannen de zaak domineerde en de richting van de strijd bepaalden. Steeds meer vrouwen zagen in dat de bevrijding van een onderdrukte groep (in dit geval vrouwen) alleen het werk van die groep zelf kan zijn. Alleen de leden van die groep voelen immers dagelijks waarvan ze zich allemaal moeten bevrijden. Anderen kunnen die strijd natuurlijk wel steunen -dat is zelfs een noodzaak- maar nooit leiden. Precies op de zelfde manier ging het met de BCM.

Toch had de BCM geen vertrouwen in het PAC omdat deze organisatie, evenals het ANC trouwens, van een langzaam aan houding getuigde als gevolg van haar langdurige ballingschap. Het PAC was ook niet echt inspirerend omdat ze, zoals hierboven beschreven, van rechts naar links zwabberde en nooit heeft aangegeven wat ze nou precies wilde. Ook het ANC ging trouwens steeds minder een

principeel socialistische kant op. Het leek of het ANC er van uit ging dat met de afschaffing van apartheid het socialisme er vanzelf kwam.

In 1969 werd de eerste van een groot aantal organisaties opgericht die heel wat fundamentele kritiek op het ANC en het Handvest van de Vrijheid had. Deze organisatie was de South African Students Organisation (SASO). Deze werd opgericht door Steve Biko die later ook de BCM op zou richten.

Binnen het ANC en bevriende organisaties bekleedden blanken onevenredig veel leidende posities. Vooral de bevoogdende liberale blanken stuurden de strijd steeds meer in een ongewenste richting. Deze blanken wilden de apartheid wel afschaffen, maar het kapitalistische systeem en in het bijzonder hun bezittingen moesten intact blijven. Het -veel kleinere- aantal kommunistiese blanken van de Communist Party of South-Afrika (CPSA) was ook tegen het kapitalisme, maar waren het met de liberale blanken eens als het ging om het verdedigen van de heersende blanke Zuidafrikaanse kultuur. Na de revolutie zou die kultuur hetzelfde moeten blijven, waardoor de zwarte mensen zich als vreemde in eigen land zouden gaan voelen.

Volgens Biko was het ontstaan van het PAC één van de eerste tekenen die lieten zien dat de zwarten in Zuid Afrika zich de behoefte bebonden te realiseren "to go it alone" en om een filosofie te ontwikkelen gebaseerd op en geleid door zwarten.

Zij vergat dat met het Handvest van de Vrijheid in de hand rustig een kapitalistische staat kon worden ingericht. Het ANC had en heeft er ook absoluut geen probleem mee met ondernemers te praten over de post-apartheidsstaat. Vorige maand nog maakte het ANC bijvoorbeeld bekend dat in een door haar opgestelde Zuid-Afrikaanse grondwet zou staan dat de ekonomie een gemengde ekonomie moest zijn waarin partikulier eigendom van produktiemiddelen (fabrieken en dergelijke) in stand zou blijven. Voor het eerst haalt ze hiermee zelf haar eigen Handvest van de Vrijheid onderuit, waar toch in staat dat de "Minerale rijkdommen, de banken en de monopolistiese industrieën als gemeenschappelijk bezit van het hele volk moet worden beschouwd (...) en al het land moet worden verdeeld onder hen die het bewerken, zodat hongersnood en landhonger worden uitgebannen".

PAC en ANC waren natuurlijk niet blij met de BCM. Het PAC wil tot op heden nog niet erkennen dat de BCM(A) geen afrikanistische organisatie is, en het pan-afrikanistiese manifest nooit ondertekend heeft. Het ANC vind de BCM(A) zwart-racisties omdat blanke mensen geen lid mogen worden. (ongeveer op de manier waarop nog veel mannen vrouwen kafees seksisties vinden omdat ze er niet in mogen). Vroeger verdachten zij de BCM er zelfs van dat zij de apartheidspolitiek zou steunen om dezelve reden. Het ANC vindt de BCM(A) verder natuurlijk veel te radikaal. (Het vreemde is dat deze kritiek alleen in Zuid-Afrika zelf wordt gegeven. Naar buiten toe doen zowel het ANC als PAC alsof de BCM(A) een deel van hun beweging vormt.) Nou was de BCM wel de laatste om binnen het kader van het apartheidregime te gaan werken. Met de leuze "Eén Azania - één natie!" verwierp men de thuislandpolitiek. De BCM verwierp elke samenwerking met, of werken in door het regime opgezette instituten. Natuurlijk keerde men zich ook tegen de zich als anti-apartheids organisatie affisjerende Inkhata van de "President" van de Bantustan Kwazulu, Gatsha Buthelezi.

De politiek van de non-koöperatie kwam ook tot uitdrukking in het afwijzen van de zwarte gemeenteraden.

In 1976 organiseerden zwarte scholierenes en studentenes zich tegen de racistiese onderwijs-politiek van het regime dat zou uitmonden in de Soweto-opstanden. Op 16 juni 1976 vermoordden politiekogels honderden zwarte schoolkinderen tijdens een vreedzame demonstratie. Nadat de woedende zwarte bevolking reageerde met massale stakingen en demonstraties werd op 12 september 1977 Steve Biko op dertigjarige leeftijd doodgemarteld. In oktober 1977 werden alle Zwart Bewustzijns-organisaties verboden. De naar het

buitenland gevluchte leden van de BCM richtten enige tijd later de Black Consciousness Movement of Azania (BCMA) op. Deze organisatie hield en houdt zich bezig met het opzetten van een gewapende vleugel van de Zwart Bewustzijns Beweging.

In 1978 werd als voortzetting van de verboden BCM de Azanian Peoples Organisation (Azapo) opgericht. Azapo ontwikkelde de ideologie van de BCM verder en formuleerde de socialistische kritiek op het Handvest van de Vrijheid. Volgens Azapo is in Zuid-Afrika het ras de voornaamste klassebepalende faktor. De bevrijding van Azania zal vooral het werk moeten zijn van de zwarte werkende klasse. Azapo's activiteiten liggen vooral op het vlak van de oprichting en versterking van zwarte vakbonden (zoals de NACTU), vrouwenorganisaties (Black Women Unite), jongerenorganisaties (AZASM) en organisaties op het gebied van onderwijs, cultuur, gezondheidszorg en sport. In maart 1983 nam Azapo het initiatief voor het oprichten van het Nationaal Forum (NF). NF is een discussie- en actieplatform van Zwart Bewustzijnsorganisaties. In juni 1983 -NF bestond inmiddels uit driehonderd organisaties- werd het Manifest van het Azaniaanse Volk opgesteld. Het verwoordt op een kernachtige manier een socialistisch alternatief voor het Handvest voor de Vrijheid. In Nederland is het voor zover ons bekend is nooit in vertaalde vorm gepubliceerd, daarom hier de intergrale versie:

MANIFEST VAN HET AZANIAANSE VOLK VOOR:

- Anti-racisme en anti-imperialisme
- Non-koöperatie met de onderdrukker en zijn politieke instrumenten
- Onafhankelijke organisatie van de werkende klasse
- Oppositie tegen alle partijen die met de heersende klasse verbonden zijn

MANIFEST

Onze strijd voor nationale bevrijding is gericht tegen het histories gegroeide systeem van racisme en kapitalisme wat het Azaniaanse Volk tot slavan maakt van een kleine minderheid van de bevolking - namelijk de kapitalisten en hun bondgenoten, de blanke arbeiders en de re-aktionaire groepen van de middenklassen. De strijd tegen apartheid is daarom niet meer dan het vertrekpunt van onze bevrijdende inspanningen.

De Zwarte werkende klasse, geïnspireerd door het revolutionair bewustzijn, is de drijvende kracht van onze strijd voor nationale zelfbeschikking en een verenigd Azania. Alleen zij kan een eind maken aan het huidige systeem omdat alleen zij niets heeft te verliezen. Zij heeft een wereld te winnen in een democratie, anti-racistie en socialistie Azania waar de inkomens van de arbeiders zullen worden verhoogd door de controle van arbeiders over productie, distributie en ruil. In de socialistiese republiek van Azania zal het land met alles wat daartoe behoort eigendom zijn van en gekontroleerd gekontroleerd worden door het volk van Azania.

Bij gebruik van het land en alles wat daarop groeit zal gestreefd worden naar het beëindigen van alle uitbuiting

Het is de taak van de Zwarte werkende klasse en haar organisaties de onderdrukte en uitgebuite bevolking te organiseren om een eind te maken aan het systeem van onderdrukking en uitbuiting door de blanke heersende klasse.

ONZE GRONDBEGINSELEN

Suksesvolle leiding van de nationale bevrijdingsstrijd hangt af van een vaste basis van beginselen, waarbij we willen verzekeren dat de bevrijdingsstrijd niet tegen ons volk zal worden gekeerd door bevoogdende en opportunistiese "leiders" en liberale invloeden. de meest belangrijke van deze beginselen zijn:

- Anti-racisme, anti-imperialisme en anti-seksisme;
- Non-koöperatie met de heersende klasse met al zijn helpers en politieke instrumenten;
- Het onafhankelijk organiseren van de werkende klasse, vrij van bourgeois invloeden.

ONZE RECHTEN

In overeenstemming met deze beginselen zullen de volgende rechten in Azania worden verankerd:

- Het recht op werk;
- De staat voorziet in gratis en verplicht onderwijs voor allen. Het onderwijs zal worden gebruikt voor de bevrijding van het Azaniaanse volk van alle uitbuiting, onderdrukking en onervarenheid;
- De staat voorziet in gratis gezondheidszorg, legale, recreatieve en andere openbare diensten die tegemoet komen aan de noden van het volk;
- De staat voorziet in adequate en behoorlijke huisvesting voor allen.

ONZE BELOFTEN

Om deze rechten van het Azaniaanse volk te realiseren beloven we onszelf onvermoeibaar te strijden voor:

- De afschaffing van alle wetten, instituties en levenshoudingen die ons volk diskrimineren op grond van huidskleur, sekse, religie, taal of klasse;

Reïntegratie van de bantustans in een verenigd Azania;

De vorming van vakbonden die het revolutionaire arbeidersbewustzijn zullen verhogen;
De ontwikkeling van een nationale cultuur, geïnspireerd door socialistische waarden.

National Forum
voor een democraties,
anti-racisties, socialisties
Azania.

(Noot van de vertaler/uittyper: omdat dit een letterlijke vertaling van het Manifest van het Volk van Azania is, staat alles in de mannelijke vorm. Ik denk dat je wel kunt aannemen dat waar "-ers" staat ook "-sters" wordt bedoeld).

Met dit Manifest probeert de Zwart Bewustzijns-beweging ook te werken aan een verzoening van ANC en PAC. Tot voor kort lukte dat nog niet erg. Vooral het ANC heeft de Zwart Bewustzijnsbeweging nooit zo serieus genomen. In de ogen van het ANC is het Manifest bovendien véél te radicaal waardoor de gesprekken met blanke rijke liberalenes over Zuid-Afrika ná de bevrijding maar bemoeilijkt worden.

Op dit moment heeft minstens een derde van de zich verzettende Zuid-Afrikaanse bevolking een voorkeur voor Zwart Bewustzijns- en Pan Afrika-nistische organisaties (Azapo, Azanyu, NF, NACTU, AZACCO, enzovoort).

Dit wordt geïllustreerd door de uitslag van de schaduwverkiezingen die de grootste krant van Zuid-Afrika in 1987 gelijktijdig met de blanke parlementaire verkiezingen heeft gehouden:

Uitslag Sowetan-verkiezingen 1987 (uit "Azania Vrij" nummer 2 1987)

kandidaat	organisatie	aantal stemmen
Nelson Mandela	ANC	838
Oliver Tambo	ANC	743
Desmond Tutu	UDF/NF	691
Allan Boesak	UDF	536
Walter Sisulu	ANC	515
van Zijl Slabbert	eks-PFP	498
Zephinia Mothopeng	PAC	454
Joe Slovo	ANC/CPSA	401
Helen Suzman	PFP	374
Mosibudi Mangena	BCMA	247
Nthato Motlana	SCA	247
Govan Mbeki	ANC	231
Lybon Mabasa	AZAPO	224
Johnsos Mlambo	PAC	218
Patrick Molala	AZAPO	217
Sam Motsuenyane	NAFCOC	214
Muntu Myeza	AZAPO	187

Ook uit ledenaantallen blijkt dat een groot deel van de Azaniaanse bevolking radicalere gedachten heeft dan die die in het Handvest van de Vrijheid verwoord staan. De NACTU (die het Manifest ondersteunt) is bijna even groot als COSATU (die het Handvest heeft aangenomen). Het is volgens ons onbegrijpelijk dat hier in het westen alleen "Handvest"organisaties als UDF, ANC en COSATU in de belangstelling staan terwijl ze maar de helft van het verzet vertegenwoordigen!

Overigens lopen de twee stromingen aan de grenzen inelkaar over. Dat is ook niet verwonderlijk. De radikale jongeren van 1976 hebben zich over UDF en Azapo verdeeld. Zo heeft Zinzi Mandela, de dochter van Winnie en Nelson, een pro-Zwart Bewustzijnsgedicht geschreven met de naam "O, Azania, laat mij schreien!" In verschillende gevangenissen werken ANC en PAC leden samen; Bisschop Tutu is zowel lid van het UDF als van het NF en doet alle moeite om de onvermijdelijke politieke conflicten tussen deze stromingen geweldloos te laten zijn. Hij heeft zich in een open brief tegen buitenlandse anti-apartheidsorganisaties uitgesproken die stelselmatig Zwart Bewustzijns beweging en PAC verzwijgen en boycotten.

In het ANC in het buitenland zijn na 1976 veel radikale zwarte jongeren opgenomen die geen konflikt tussen ANC en PAC willen, maar samenwerking.

Voor wat de doeleinden van de strijd betreft, verschillen de meningen niet: de blanke overheersing moet gebroken worden. Ook de positie van de blanken na de bevrijding wordt niet verschillend beoordeeld. Ze behoren gelijke politieke rechten te hebben - zij het dat de PAC aanhangersters loyaliteit aan Afrika eisen. De gedachten over de weg die begaan moet worden verschillen wel. Daar blijkt de begripsbepaling met betrekking tot het politieke stelsel in Zuid-Afrika een rol te spelen. Is het een koloniaal systeem (PAC) of niet (ANC)? Mogen blanken in de bevrijdingsstrijd een leidende rol spelen (ANC/UDF) of niet (BCMA/PAC)? Vooral Azapo maakt van deze laatste vraag een hard punt. Zij aksepteert geen inmenging van blanken. De zwarten moeten zelf bepalen hoe zij hun strijd willen voeren en op basis van welke principes. De rol van de blanken bestaat daaruit dat zij de andere blanken ervan moet overtuigen dat de blanke overheersing moet verdwijnen.

Er zijn stemmen onder de Zuid-Afrikaanse blanken die het daar mee eens zijn. Sheila Duncan van de blanke hulporganisatie Black Slash: "We zijn ons ervan bewust dat er een ernstige verdeeldheid heerst tussen de zwarte bewustzijnsgroepen en de zogenaamde "progressieve democraten" over de plaats van blanken. Wij vinden het niet nodig dat er van ons blanken een punt wordt gemaakt. Het is belangrijker dat er binnen de zwarte gemeenschap solidariteit ontstaat dan er over ons gepraat wordt (...) Zwarte solidariteit is belangrijker dan blank meeleven."

Het is niet moeilijk het daar mee eens te zijn. De gevechten tussen konservatieve en radikale zwarten nemen toe. Als dan ook verschillende radikale stromingen elkaar nog bevechten - er is een paar keer sprake geweest van gevechten tussen UDF- en Azapo-aanhangersters - wordt het perspektief wel erg somber.

De laatste maanden zijn er dan ook gesprekken op gang gekomen tussen ANC en NACTU om meer gezamenlijk te gaan optreden. Misschien dat dit er in de toekomst toe leidt dat het Manifest en het Handvest tot één dokument worden samengevoegd. Er zijn geen onoverkomenlijke tegenstellingen tussen die twee, al betekent een samenvoeging dat het ANC moet stoppen met onderhandelingen met kapitalisten. Ook zal het ANC de passage over een gemengde economie in haar nieuwe "grondwet" (intregaal gepubliceerd in NN nummer 8) waarschijnlijk moeten schrappen. Dat zal dus nog wel een moeizaam karwei worden. In Nederland kunnen we in elk geval veel goeds doen door de mensen in Zuid-Afrika zelf te laten kiezen welke maatschappij ze willen hebben. Het zou ons inziens oneerlijk zijn als we op de huidige manier doorgaan slechts een deel van de anti-apartheidsstrijd daar te ondersteunen. Vooral het KZA/AABN/BOA blok is er goed in te zorgen dat Zwart Bewustzijns organisaties geen cent van alle hulp krijgen. Op het platform "Rotterdam tegen apartheid" na boycotten ook alle stedelijke organisaties (dus ook de ANC-steungroep uit Wageningen, de SWAPO-steungroep uit Nijmegen) de Zwart Bewustzijnsbeweging. Misschien dat deze organisaties eens aan de FLAM willen schrijven waarom ze dat doen.

We willen in elk geval alle anti-apartheidsorganisaties oproepen alle verzetsgroepen in Zuid-Afrika dan wel Azania te steunen.

Iedereen die goed geïnformeerd wil worden over de strijd aldaar adviseren we zowel een abonnement te nemen op Amandla! als Azania Vrij! Deze bladen zijn weliswaar beide éénzijdig, maar samen misschien volledig. Als laatste willen we vragen aan mensen die geld willen overmaken: stort de helft aan het Azania Komitee en de helft bij KZA/AABN/BOA/Kaïros, dan krijgt iedere organisatie haar deel.

We hopen dat dit artikel een aanzet tot een discussie vormt en dat iedereen die meer weet of het er niet mee eens is (of wel natuurlijk) er op reageert.

AABN, Azania Komitee - BEGRAAF DE STRIJDBIJL!
NAAR EEN NON-SEKTARIESE STRIJD TEGEN APARTHEID!!

twee mensen met de beste bedoelingen.

DE ZWARTE 00
Z.o.z. voor betekenis afkortingen

AFKORTINGEN

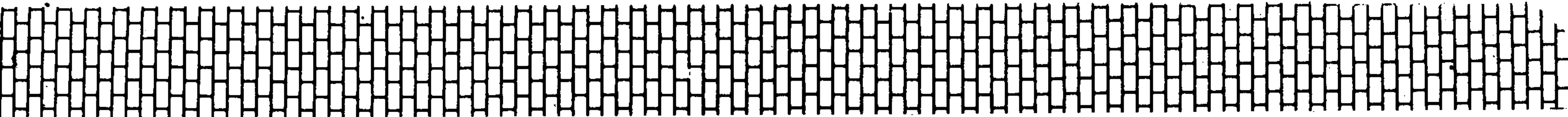
ANC: Afrikan National Congres
Azacco: Opvolgerster van Azapo, nu deze organisatie "geband" (= bijna verboden) is
AZANIA: De naam die de Zwart Bewustzijn Beweging en het PAK aan Zuid Afrika na de bevrijding willen geven. Het ANC en UDF willen dat niet. "Azanië" is daarom een politieke naam geworden
AZASM: Azanian Students Movement.
BCM: Black Consciousness Movement.
BCMA: " " " of Azania.
(zo noemde de BCM zich na haar verbod in 1978)
COSATU: Congres of South African Trade Unions
NACTU: National Azanian Council of Trade Unions
NF: National Forum
SAYCO: South African Youth Congres
BKN/RS: Bond van Kommunisten in Nederland.
blad: Rode Ster.
GML/RM: Groep Marxisten Leninisten
blad: Rode Morgen.
KAO/RV: Kommunistiese Arbeiders Organisatie (Marxisties-Leninisties)
blad: Rode Vlag.

LITERATUUR

Afrikaans Nationaal Congres-70 jaar strijd tegen apartheid (AABN, 1928)
Zuid Afrika op het keerpunt (Azania komitee, 1986)
Artikelen uit BLUF!. NN, Azania vrij, AMANDLA!, Artikel 19, Manifest of the Azanian People, Pan Africanist, Manifest, Freedom people+ interviews met KZA, AABN, KAJ, ROS, Azania komitee.

ADRESSEN

Azania Komitee: Postbus 5607
3008 AP Rotterdam
tel. 010-4193494/010-4622480
KZA : Oudezijdsvoorburgwal 173
Amsterdam
AABN : Lauriergracht 116
Amsterdam
KAIROS : Utrecht

LATEN WE DE NPD-MARS VERHINDEREN !!!

NAZI'S WILLEN IN FRANKFURT DEMONSTREREN

Onder het motto "Frankfurt moet een Duitse stad blijven", mobiliseert de NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschland) landelijk voor een demonstratie op 15-10-'88 in Frankfurt.

Met de leus "Op naar Frankfurt" roept de NPD middels een grote advertentie in de partijkrant "Deutsche Stimme", in het nummer van augustus '88, de fascistische op voor het begin van de Hessische gemeenteraadsverkiezingen in deze stad.

Sinds haar oprichting heeft de NPD steeds weer geprobeerd in Frankfurt voeten aan de grond te krijgen en in het openbaar te vergaderen en marsen door te zetten. Deze stad is om verschillende redenen interessant voor de fascistische. De geschiedenis van Frank-

furt doet de nationalistische harten sneller kloppen (keizerkroningen, eerste nationale vergadering in 1848), het aantal buitenlandse vluchtelingen is hoger dan het gemiddelde en de werkloosheid was altijd al een ideale voedingsbodem voor fascistische propaganda. Niet voor niets heeft ook Michaël Kühnen (leider van het in de BRD o.g.v. art. 129a verboden Aktionsfront Nationaler Sozialisten) in zijn begintijd het gebied rond Frankfurt als aktie-terrein uitgezocht. Hij wil hier met de FAP (Freiheitliche Arbeits Partei) aan de gemeenteraadsverkiezingen in 1989 meedoen en "Frankfurt op z'n kop zetten", zoals hij het eind maart op een vergadering van de FAP in Hochheim am Mainz geformuleerd heeft.

Een kort overzicht van de NPD-activiteiten in Frankfurt en de anti-fascistische tegenakties in de laatste 10 jaar:

17-6-'78:

De NPD wil in Frankfurt haar "Deutschlandtreffen" houden. Burgemeester Wallmann vaardigt een verbod uit wegens te verwachten ordeverstoringen, dat door de rechter weer tenietgedaan wordt. 3000 NPD'ers trekken op in de richting van de Frankfurter bin-

nenstad, maar de Römerplatz, waar de slotmanifestatie van de NPD plaats moet vinden, is op dat moment door 10.000 anti-fascisten uit vele politieke richtingen "bezet".

De SPD-politiekommissaris Müller laat de Römerplatz met hardhandige knuppelpartijen en waterkanonnen ontruimen voor de fasco's. Het leidt tot een 1½ uur durende matpartij in de gehele binnenstad. De smeris kan tegengehouden worden d.m.v. barrikades. De politieleiding moet de NPD-bijeenkomst afgelasten "om directe gevaren tegen te gaan".

16-6-'79:

De NPD wil met haar 'Deutschlandtreffen' naar Frankfurt. Duzenden anti-fascisten vanuit de hele BRD gaan op weg daarheen. Wallmann laat de politionele noodtoestand uitroepen. Hij vaardigt een algeheel demonstratieverbod uit voor de gehele stad Frankfurt. Voor de eerste keer wordt daarmee in de geschiedenis van de BRD ook een demo van de DGB, (Deutscher Gewerkschafts Bund, een overkoepelende vakbondsorganisatie in de BRD) verboden. De verboden worden door de rechtbank bekrachtigd. In de stad worden 8000 smerissen ingezet, en BGS-

U
N
I
D
D
A
D

ANTIFASCISTA

dec. '85:

(Bundes Grenz Schutz, zeg maar marechaussee)-pantserwagens rijden door de straten. Desondanks kwamen 40.000 anti-fascisten naar Frankfurt en doorbraken het demonstratieverbod. De NPD'ers bleven op autosnelwegparkeerplaatsen hangen en durfden Frankfurt niet binnen te komen.

28-9-'85:

De NPD wil in het 'huis Gallus' een propagandavergadering met de voorzitter Mussgnug houden. Op de plek van de bijeenkomst bevinden zich enkele honderden anti-fascisten. De smeris wil de straten schoonspuiten en doden daarbij Günter Sare met een waterkanon. In de daarop volgende dagen zijn er als reactie daarop in veel Westduitse steden achter elkaar rellen. Er heerst een uitzonderings-toestand, hele demo's worden ingesloten.

De NPD wil een 'kerstmisfeest' in het 'huis Dornbusch' houden. Het 'huis Dornbusch' wordt snel door anti-fascisten bezet, onder stille gedoging van de Saalbau GmbH, die de fascisten ook niet daar wensten, maar door het gerecht gedwongen waren.

8-8-'87:

De NPD-jongerenorganisatie JN, (Junge Nationaldemokraten), wil op de Zeil, Frankfurts voetgangerszone, een strijddag houden. De 20 tot 30 JN'ers zien 80 vastbesloten anti-fascisten tegenover zich, en breken hun info-stand weer af, nadat ie reeds een keer omvergeworpen werd. Enkele fasco's en smerissen krijgen flink op hun bek.

In de daaropvolgende tijd komt de NPD vnl. bijeen in kleine achterkamers in Frankfurt, en blijft naar binnen gekeerd. In het open-

baar optreden, tonen de ervaringen aan, was voor de fascisten in Frankfurt tot nu toe alleen met meer of minder massale verstoringen, resp. helemaal niet mogelijk. Maar de NPD kan het niet laten. Sinds de laatste verkiezingen, waarbij de NPD, deels met ondersteuning van de DVU (Deutscher Volks Union) en 'Liste D', steeds meer stemmen verovert, (in Baden-Württemberg meer dan 2%), gaat zij er weer tegenaan!

Bij de Hessische gemeenteraadsverkiezingen moet, met de voor de NPD bekende racistische hetze, vooral tegen het geplande gemeenteraadskiesrecht voor buitenlanders gevochten worden. Niet voor niets staat de mars onder het motto "Frankfurt moet een Duitse stad blijven". De NPD zal op 15 oktober '88 om 12 uur op de Festplatz, voor de kunstbaan, verzamelen. Van daaraf zullen ze proberen door de stad te trekken, waarschijnlijk door het Frankfurt Ostend, een stadsdeel met een bijzonder hoog percentage buitenlanders. Voor de geplande grootscheepse manifestatie hebben ze Jürgen Schützing als spreker voorgedragen. Schützing is met z'n leeftijd midden in de dertig, de jongste onder de NPD-leiders, landelijk voorzitter van de NPD in Baden-Württemberg, gemeenteraadslid in Villingen-Schwenningen en plaatsvervangend voorzitter van de NPD. Schützing is BGS-smeris, momenteel geschorst en met zijn "populaire" manier van doen intussen de meest gevraagde spreker van het NPD.

WE ZULLEN DE NPD OP 15 OKTOBER DE STAD NIET IN LATEN!!!

Het verzamelpunt van de NPD voor de Frankfurter ijssporthal, ligt direkt aan een snelwegafrit. Het verzamelpunt "Ostpark" voor de tegenmobilisatie ligt direkt tegenover het NPD-verzamelpunt, en biedt

de mogelijkheid, reeds bij het eerste verzamelen van de fasco's te reageren. Óf de fascistenmars wordt vantevoren verboden, óf de NPD komt niet op dagen, óf zij zal het onder massale politiebescherming wagen, op deze dag één voet in de stad te zetten.

HET MAG IN IEDER GEVAL GEEN PROPAGANDA-SUCCES VOOR DE NPD WORDEN!!!
GEEN VOETBREDTE VOOR DE FASCISTEN IN FRANKFURT OF WAAR DAN OOK!!!

BREEK

FASCISME !!!

anti-fascistische aktie a'dam
postbus 3306
1001 AC Amsterdam
meer info over NPD in de
volgende zwarte

